

அறிவோம்
தெளிவோம்
பகிர்வோம்

பு. 1 : தொழ் 2
2023 சித்திரை - ஆனி

ISSN 2961-5712

இலக்கணம்

காலாண்டுச் சஞ்சிகை - 2

சஞ்சிகை ஆசிரியர்: த.யுவராஜன்

ஆசிரியை
திருமதி நி. சற்குணம்

பேராசிரியர்
பொ. பூலோகசிங்கம்

பேராசிரியர்
ஆ. வேலுப்பிள்ளை

பேராசிரியர்
ஆ. சதாசிவம்

இலக்கணம்

காலாண்டுச் சஞ்சிகை - 2

பூ 1 : இதழ் 2

2023 சித்திரை - ஆனி

சஞ்சிகை ஆசிரியர்:
த.யுவராஜன்

முகவரி: ஆசிரியர், இலக்கணம்,
515 / 161, திருமலை வீதி,
மட்டக்களப்பு - 30000, இலங்கை.

விலை: 300.00

வெளியீட்டு திகதி: 22. 04. 2023

* அபிராமி வெளியீடு, மட்டக்களப்பு.

ILAKKANAM

Quarterly Magazine - 2

Poo 1 : lthal 2

2023 April - June

EDITOR:

D.Juwarajan

ADDRESS: The Editor, Ilakkanam,
515 / 161, Trinco Road,
Batticaloa - 30000, Sri Lanka.

Price: LKR 300.00

Published on: 22.04.2023

* Abiramie Publication, Batticaloa.

மின்னஞ்சல்: duwan58@gmail.com

கைத்தொலைபேசி: +94714496681

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும்
படைப்புக்களுக்கு அவ்வப்
படைப்பாளியே பொறுப்பாவார்.

உணர்வோம் - உறுதி கொள்வோம்

“மாணாக்கர்கள் இலக்கணத்தை வெறுப்பதற்கு இலக்கணம் காரணமன்று; மாணாக்கர்களின் அறிவு நிலையும் காரணமன்று. கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களே காரணம் என்று கூறவேண்டும்.” என்று டாக்டர் ந.சுப்புரெட்டியார் (2010) கூறுவதும் “தமிழ் இலக்கணம் கடினமான பாடமென்பது ஆசிரியர்களுடாக மாணவர் மனத்திலும் ஆழப்பதிந்துள்ளது.” என்று பண்டிதர் க.நாகலிங்கம் (2000) கூறுவதும் ஆசிரியர்களுக்கானவை அல்ல என்பதை உணரவைப்போம். அதற்கேற்றவாறு தேடவும் வாசிக்கவுமென நமது செயற்பாடுகளை வெற்றிகரமாக முன்னெடுக்கவும் புதிய விடயங்களை உள்வாங்கவும் உறுதி கொள்வோம்.

மனனம்செய்து கற்பதும் கற்பிப்பதும் ஆரம்ப காலத்து முறை என்பர். அதற்காக மனனம்செய்வது இப்போது தேவையில்லாதது எனச் சொல்லமுடியாது. எந்த முறையைத் தெரிவுசெய்வது என்பதை, நிலவும் சூழல்தான் தீர்மானிக்கும். மேலும் விதி விளக்கல், விதி வருவித்தல் முறைகள் பின்னர் வந்தவை. இன்னும் பல முறைகள் வரலாம். “வெவ்வேறு விடயங்களை உள்ளடக்கி இலக்கணம் கற்பிப்பதற்கென நவீன முறைகள் உருவாக்கப்பட்டுவருகின்றன” என்று இந்தச் சஞ்சிகையில் பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா அவர்கள் கூறும் கருத்தினையும் கவனத்திற்கொள்வது இன்றியமையாதது.

பகுபத உறுப்புக்களில் சந்தியையும் இடைநிலையையும் தனித்தனியாக (நட + நட + த் + ஆன்) எனக் காட்டுகின்ற நிலை தொடர்கின்ற அதேவேளை அச்சந்தியையும் இடைநிலையையும் சேர்த்து (நட + நட் + ஆன்) என இடைநிலையாக மட்டும் காட்டுகின்ற புதிய போக்கிலும் கவனம்செலுத்த வேண்டும். அதற்காக நன்னூலாரின் கடைசிச் சூத்திரத்தையும் கவனத்திற்கொள்வது நல்லது.

எனக்கு இலக்கணத்தில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தி, அதில் அச்சம் ஏற்படாதவாறு வெவ்வேறு தளங்களில் நின்று வழிப்படுத்திய என்னுடைய இலக்கண ஆசான்களுள் பாடசாலையில் கற்பித்த ஆசிரியை திருமதி நிர்மலாதேவி சற்குணம் அவர்களும் இளங்கலைமாணிப் பட்டக் கற்கை நெறியில் கற்பித்த பேராசிரியர் பொ. பூலோகசிங்கம் (அமரர்) அவர்களும் பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை (அமரர்) அவர்களும் பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் (அமரர்) அவர்களும் இம்முறை இந்தச் சஞ்சிகையின் முன்னட்டையை அலங்கரிக்கிறார்கள்.

- த.யுவராஜன்

பொருளடக்கம்

❖ இலக்கணக் கல்வி	-- 3
❖ பொருள் மயக்கம் - சில சிக்கல்கள்	-- 6
❖ தொல்காப்பியம் கையாளும் கவிதை மொழி	-- 8
❖ தமிழ்மொழியில் முதல்நிலை எழுத்துக்கள்	-- 11
❖ இலக்கண வரம்புகளும் தமிழ் இலக்கண இயல்புகளும்	-- 14
❖ இலக்கணமும் இலக்கணவியலும்	-- 16
❖ புணர்ச்சி - சில அடிப்படைகள்	-- 18
❖ தமிழிலக்கண நூல்கள்: அச்சம் ஆய்வும்	-- 21
❖ தமிழ்மொழியில் பயன்பாட்டு இலக்கணம்பற்றிச் சிந்தித்த இலங்கை முன்னோடிகள்	-- 24
❖ செய்ப்பாட்டுவினைபற்றிய கருத்துக்கள்	-- 27
❖ வினைச் சொல் - காலம் உணர்த்துதல் - சுருக்கப் பார்வை -	-- 28
❖ க. பொ. த (உயர்தரம்) - தமிழ்	-- 29
❖ க. பொ. த (சாதாரண தரம்) - தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும்	-- 31
❖ வாசகர் கருத்தும் வெளியீட்டுப் புகைப்படங்களும்	-- 32

இலக்கணக் கல்வி

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

மொழிபற்றிய ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்து உருவாக்கம் பெற்றதே இலக்கணக் கல்வி. மொழியின் இயல்பை, மொழிவழியாக உரைப்பது இலக்கணம். மொழியின் அமைப்பும் பயன்படுத்தப்படும் முறையும் இலக்கணத்தால் வரையறை செய்யப்படுகின்றன.

மொழிபற்றிய சிந்தனையும் அதனோடு இணைந்த கல்வியும் எழுத்துமுறையும் கிறீஸ்துவுக்கு முற்பட்ட மூவாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னரே மொசப்ப தேமியாவில் உருவாக்க நிலைகள் பெற்றுவிட்டன. மனித உருவை அருவ நிலைக்குக் கொண்டுசென்ற ஆப்பெழுத்தை, அங்குள்ள சுமேரியர் உருவாக்கினர். அவர்கள் உருவாக்கிய ஆப்பெழுத்துத் தகடுகள் இன்றும் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. (CAMPEL, THOMPSON (1900) CUNEIFORM TEXTS FROM BABYLONIAN TABLETS, BRITISH MUSEUM)

திராவிட மொழியும் சுமேரிய மொழியும் பொதுவான அடிநிலையிலிருந்து உருவாக்கம் பெற்றவை என்ற கருத்தை ஆய்வுகள் வழியாக, பேராசிரியர் ஆ.சதாசிவம் விளக்கியுள்ளார். (SATHASIVAM, A. (2017) PROTO-SUMERO DRAVIDIAN, THE COMMON ORIGIN OF SUMERIAN AND TRAVIDIAN LANGUAGES, TAMIL INFORMATION CENTRE)

இலக்கணத்தில் எழுத்துப்பற்றிய வரையறையே முதலில் முதன்மை பெறுகின்றது. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என இயற்றமிழ் இலக்கணம் அமையும். தமிழ் இலக்கணம் செய்யுளையும் உரைநடையையும் வாழ்க்கை முறைமையையும் உள்ளடக்கும்.

தொல்காப்பியமே தமிழ் இலக்கணத்தை விளக்கும் தொன்மையான நூல். அது எழுதப்பெற்ற காலம் கி.மு 711 எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. (செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம், சென்னை.) இன்றுவரை தமிழ் இலக்கண விளக்கத்துக்கும் விதிகளுக்கும் உரிய அடிப்படையான ஆக்கமாகத் தொல்காப்பியம் விளங்குகிறது.

தமிழகத்து வரன்முறைக் கல்வி அக்காலத்துக் கிரேக்கக் கல்விக்கு ஒப்பான நிலையில் உயர்நிலை பெற்றிருந்தது. கல்வியின் உயர்நிலைக்குரிய எழுத்துவழிச் சான்றாகத் தொல்காப்பியம் விளங்குகின்றது. அந்நூலில் இடைச்சொருகல்கள் அவ்வப்போது நிகழ்ந்துள்ளன என்ற கருத்து பிறிதொரு செய்தியைப் புலப்படுத்துகின்றது. இலக்கண ஈடுபாடும் பங்குபற்றலும் தொடர்ந்து நிகழ்ந்துவந்தமை அதனால் வெளிப்படுகின்றது.

உண்மையைத் தேடுதல் தொன்மையான கிரேக்கக் கல்வியின் உயரிய நோக்காக இருந்தது. உண்மையைத் தேடுதலில் அளவையியல், மெய்யியல், கணிதவியல், இலக்கணம், இசை, வாதிடல் அல்லது நிறுவற் கலை (RHETORIC) ஆகிய பாடங்களின் வகிபாகத்தை அவர்கள் வலியுறுத்தினர்.

வரன்முறைக் கல்வியும் அதனோடு இணைந்த இலக்கண அறிவும் கிரேக்கத்திலும் தமிழகத்திலும் வர்க்கநிலைப்பட்டதாகவே அமைந்தது. அதாவது, மேட்டுக்குடியினர்க்கு உரியதாகவே வரன்முறையான கல்வி, கட்டமைப்புச் செய்யப்பட்டது. விளிம்புநிலையினர் வாய்மொழி வாயிலாகவும் தொழில்கள் வாயிலாகவும் குடும்ப உறவுகள் வாயிலாகவும் வரன்முறை அற்ற வகையில் அறிவைத் திரட்டிக்கொண்டனர்.

வர்க்கநிலைக்கேற்றவாறு கல்வியை ஒழுங்கமைக்க வேண்டும் என்று கிரேக்கத்தில் வலியுறுத்திய பிளேட்டோ பிற்காலத்தில் தனது கருத்தை மாற்றிக் கொண்டார். தமிழகத்தில் அறநூற் காலத்திலேதான் பொதுமக்களுக்குரிய கல்விபற்றிய சிந்தனை மேலெழுந்தது. ஐரோப்பிய தொழிற் புரட்சிக்குப் பின்னரும் தாராண்மைவாதச் சிந்தனை மற்றும் மார்க்சியச் சிந்தனையின் வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்தும் பொதுக் கல்வி விரிவாக்கம் உலகளாவிய முறையில் நடைமுறையை எட்டத்தொடங்கியது. இலக்கணம் மற்றும் இலக்கியம் உள்ளடங்கிய கல்வி, பொது மக்களுக்குரியதாயிற்று.

வரன்முறைச் சமயப் பரவலும் சமயக் கல்வியும் இலக்கண அறிவை வலியுறுத்தின. சமயப் பனுவல்களை விளங்கிக்கொள்ளவும் பொருள் விளக்க விரிவை உள் வாங்கிச் சுவைக்கவும் இலக்கண அறிவு முக்கியமெனக் கருதப்பட்டது.

பொதுக்கல்வியின் வளர்ச்சியோடு இலக்கணங் கற்பித்தலின் நோக்கங்கள் மேலும் வலியுறுத்தப்பட்டன. மொழித் தெளிவை ஏற்படுத்தல், மொழிப் புலக் காட்சியை வளப்படுத்தல், மொழியுணர்வை வளர்த்தல், மொழிக்கும் பண்பாட்டுக்கும் உள்ள தொடர்புகளைப் புரிந்துகொள்ளல், தருக்கநிலையில் மொழியைப் பயன்படுத்தும் ஆற்றலை வளர்த்தல், வழுவின்றி எழுதும் திறனை மேம்படுத்தல், இலக்கண அமைதியோடு இணைந்த படைப்பாற்றலை வளர்த்தல், மொழிவழியான காரணங்காணும் திறன், பகுத்தறியும் திறன், தொகுத்தறியும் திறன், பிரயோகத் திறன் ஆகிய வற்றை வளர்த்தல், பனுவல்களை விளங்கிக் கொள்ளும் திறனை மேம்படுத்தல், மொழிவழியான ஆளுமையை வளர்த்தல் முதலியவை இலக்கணக் கல்வியின் நோக்கங்களாக வலியுறுத்தப்பட்டன.

மொழியறிவுக்கு இலக்கணம் அடிப்படை யானது என குறித்துரைக்கப்பட்டது. நெட்டுருச்செய்து கற்றலே தொன்மையான இலக்கணம் கற்றல் கற்பித்தல் முறையாக அமைந்தது. சூத்திரங்களுக்குரிய விளக்கங்கள் இலக்கியங்களிலிருந்தே வழங்கப்பட்டன.

“விதி விளக்க”க் கற்பித்தல் முறையே முதலில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. “விதி வருவித்தல்” முறை பின்னர் அறிமுகமாயிற்று. கிரேக்கரது கற்பித்தல் முறையில் வினா - விடை முறை வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. தமிழ்ச்சூழலிலும் வினா - விடை முறை, வாழ்க்கை அனுபவங்களில் இருந்து பொதுக்கல்விக்கு நகர்ந்து வந்தது. குழலையும் உலகையும் விளங்கிக் கொள்ளமுயலும் சிறுவரின் செயற்பாடுகளில் இருந்தே வினா - விடைக் கற்றல் கற்பித்தல் முறை தோற்றம் பெற்றதாகக் குழந்தை உளவியலாளர் குறிப்பிடுவர். வினா - விடைக் கற்றல் கற்பித்தல் முறையில் இடம்பெறும் ஒரு சிறப்புச் செயற்பாடு, ஆசிரியர் மெளனித்திருத்தல். ஆசிரியர் மௌனமாக இருக்கும் நிலையில் மாணவர் தாமாகவே விடை நோக்கிய தேடலை முன்னெடுப்பர்.

கலைகளின் வளர்ச்சியோடு கலைக்கோட்பாடுகளும் கலைக்கூறுகளுக்கு இலக்கணம் வகுக்கும் செயற்பாடுகளும் முன்னெடுக்கப்பட்டன. கிரேக்கர் இன்பியல், துன்பியல் என அரங்கை வேறுபடுத்தினர். கற்பித்தற் சாதனமாகவும் உளவியற் சாதனமாகவும் அவர்கள் அரங்கை விளக்கினர். அரங்கின் வழியாக மனவெழுச்சிக்குப் பயிற்சியளிக்கும் செயற்பாட்டுக்கும்

புடமிடும் செயற்பாட்டுக்கும் உரிய “கர்தாசிஸ்” என்ற கருத்து வடிவத்தை முன்வைத்தனர்.

தமிழர் கல்விச் செயற்பாடு இயல், இசை, நாடகம் என வகுக்கப்பட்டது. ஒவ்வொன்றுக்குமுரிய இலக்கண நூல்கள் எழுதப்பெற்றன. கிரேக்கர் கல்வியில் மெய்ப்பாடுகள் அல்லது மனவெழுச்சிகள் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது போல் தமிழர் கல்வியிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தமையை தொல்காப்பியம் வழங்கிய மெய்ப்பாட்டு விளக்கத்தால் அறிந்துகொள்ளலாம்.

வடமொழியில், “நாட்டிய சாஸ்திரம்” எழுதிய பரத முனிவர் தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவர் என்ற கருத்து உண்டு. வீரயுகத் தொடர்ச்சியில் வடமொழிக் கல்வி தமிழகத்தில் பரவியமையை அடியொற்றி அந்தக் கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. நாட்டிய சாஸ்திரம் மெய்ப்பாடுகளை முன்னிறுத்தி, “இரசக் கோட்பாட்டை” உருவாக்கியது.

அரங்கு, கட்டடக் கலை, சிற்பக் கலை முதலியவை தொடர்பான இலக்கணமும் செவ்வியற் கோட்பாடும் ஐரோப்பாவில் உருவாக்கப்பட்டன. செவ்வியற் கோட்பாட்டிலிருந்து விலகிய நிலையில், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், “மகிழ்புனைவியம்” (ROMANTICISM) உருவாக்கம் பெற்றது. கலைஞரின் உணர்வு, அவர்களுக்கே உரிய சட்டமாகக் குறித்துரைக்கப்பட்டது. (HAMILTON, PAUL (2016), THE OXFORD HANDBOOK OF EUROPEAN ROMANTICISM, OXFORD, OXFORD UNIVERSITY PRESS.)

மகிழ்புனைவியச் சிந்தனைகள், மொழி இலக்கண ஆக்கத்திலும் செல்வாக்கைச் செலுத்தின. நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், நாட்டார் கலைகள், நாட்டார் இசை, தாய்மொழி வளம், பேச்சுமொழி முதலிய வற்றின் முக்கியத்துவம் அந்தக் கோட்பாட்டால் வலியுறுத்தப்பட்டது. மொழி இலக்கண ஆக்கத்தில் பேச்சுமொழியையும் வாய்மொழி மரபுகளையும் புறந்தள்ள முடியாத நிலை தோற்றம் பெற்றது. கல்வி நிலையில் “மொழியியல்” என்ற தனித்த அறிவியலின் வளர்ச்சியும் மொழி இலக்கண ஆக்கத்திலே செல்வாக்குச் செலுத்தியது.

மொழியியலோடு இணைந்ததாக “மொழி மெய்யியல்” என்ற துறை வளர்ச்சியடைந்தது. மொழி மெய்யியலின் வளர்ச்சி இருபதாம் நூற்றாண்டில் உச்சங்களை எட்டியது. இரண்டு முக்கியமான கருத்து வடிவங்களை விக்கொன்ஸ்டைன் மொழி மெய்யியலில் முன்வைத்தார். அவற்றுள் ஒன்று “படக் கோட்பாடு” (PICTURE THEORY), மற்றையது “மொழி விளையாட்டு”.

படம் என்பது இயம்பப்படும் நேர்வைப்பற்றிய காட்சியாகும். மொழியின் ஓர் எடுப்பை விளங்கிக் கொள்ளும் பொழுது, அது பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் சூழலும் விளங்கிக்கொள்ளப்படுவதாக அவர் விளக்கினார். ஒரு வசனம் எத்தகைய சூழலிற் பயன்படுத்தப்படுகிறதோ அதனை அடியொற்றியே கருத்து உருவாக்கம் நிகழும் என்பதை விளக்குவதே “மொழி விளையாட்டு”. இக்கருத்து வடிவத்தைப் பின் நவீனத்துவத்தார் மேலும் விரிவுபடுத்தினர். ஒவ்வொரு அறிவுத்துறையும் தத்தமக்குரிய மொழி விளையாட்டுடன் தொடர்புபட்டுநிற்கும் இயல்பை அவர்கள் வெளிப்படுத்தினர். அதனை மேலும் விரிவுபடுத்தி, “கட்டுமானக் குலைப்பு”, நூலியத்தின் (TEXT) பன்மை வாசிப்பு ஆகியவற்றை அவர்கள் முன்வைத்தனர். மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்ட, “கருத்து வினைப்பாடு” (DISCOURSE) என்பது அதிகாரத்தினதும் மேலாதிக்கத்தினதும் வடிவமாக இருத்தலை மிசேல் பூக்கோ விளக்கினார்.

உளவியலின் எழுச்சியோடு, “உள மொழியியல்” என்ற அறிவுப் புலம் வளர்ச்சியடைந்தது. சிறுவரின் பேச்சும் அதில் இடம்பெறும் இலக்கண அமைதியும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டன. மொழியைத் திரட்டும் ஆற்றல் (LAD), சிந்தனை உருவாக்கத்தில் மொழியின் வகிபாகம், எண்ணக்கரு (CONCEPT) உருவாக்கம், உள வளர்ச்சியும் மொழியும், ஆக்கமலர்ச்சியும் மொழியும், மொழியும் நினைவாற்றலும் முதலிய ஆய்வுத் துறைகள் வளர்ச்சியடைந்த தொடங்கின. மொழியின் இயல்பைக் கட்டமைப்புச் செய்யும் இலக்கணத்துக்கு மேலும் தகவல் கிடைக்கப் பெற்றது.

நவீன கல்வியில் இலக்கண அறிவின் முக்கியத்துவம் மேலும் வலியுறுத்தலுக்கு உள்ளாக்கப் படுகிறது. பழக்கத்தாலும் பயிற்சியாலும் மொழி திரட்டிக்கொள்ளப்படும் வேளை, இலக்கணத்தால் அது செம்மைபெறுதல் உணரப்படுகிறது.

சமகால வாழ்வில் பன்முகநிலையில் தொடர்பாடற் செயற்பாடு, விரிவுகொள்ளத் தொடங்கியுள்ளது. அந்நிலையில் கருத்துத் தெளிவு (CLARITY) மிக்க தொடர்பாடலை மேற்கொள்ள இலக்கண அறிவு

துணை செய்தல் கண்டறியப்பட்டது. கருத்தைப் பிசகின்றிக் கையளிப்புச் செய்வதற்கும் அடைவியத்தை (ACCESSIBILITY) ஏற்படுத்துவதற்கும் இலக்கணம் கைகொடுத்தவண்ணம் இருக்கும். மனப்பதிவுகள் மொழியால் வெளிப்படுத்தப்படும் வேளை, இலக்கணம் வெளிப்பாட்டைச் செம்மைப்படுத்திநின்றல் உணரப்பட்டது.

எந்த ஒரு பாடத்துறையும் உயர்வு நோக்கிய நகர்ச்சியில் புதிய சொல்லாடல்களுடனும் எண்ணக் கருக்களுடனும் கோட்பாட்டு உருவாக்கத்துடனும் இணைந்து சிக்கலானதும் கனதியானதுமான வடிவைப் பெறும். அறிகைச் சிக்கல் ஆக்கற் கோட்பாடு (THEORY OF COGNO_COMPLEX FORMATION) அதனை நன்கு விளக்கும். எந்த ஓர் உயர்நிலை அறிவையும் இலக்கண அமைதியுடன் வெளிப்படுத்துகையில் கருத்துப் பகிர்வு குழப்பமற்ற தாவலைக் கொண்டிருக்கும். சிக்கலான தரவுகளைப் புள்ளி விபரவியல் நுட்பங்கள் ஒழுங்குபடுத்தித் தருவதற்கு ஒப்பான நிலையில் மொழியின் சிக்கலான இயல்புகள், இலக்கண வரைபுகளால் ஒழுங்குறு வடிவமைக்கப்படுகின்றன. இலக்கணம் என்பது வரன்முறைப்பாடும் செம்மைப்பாடுமாகின்றது.

இலக்கணக் கல்வியின் முக்கியத்துவம் மேலோங்கி வரும் நிலையில் அதனைக் கற்பிப்பதற்குரிய நவீன கற்பித்தல் முறைகள் உருவாக்கப் பட்டுவருகின்றன. இலக்கணங் கற்றல், “மகிழ்நிலைக் கற்றலாக” வடிவமைக்கப்படுகிறது. மொழியியல் மற்றும் உளவியல் இணைப்பில் இலக்கணம் கற்பிக்கும் ஆறு விதிகளை ஸ்கொட் தோன் பெரி உருவாக்கியுள்ளார். அவை: சூழமைவு, பயன்பாடு, சிக்கனம், பொருத்தப் பாடு, ஊட்ட முயற்சி (NURTURE), இணக்கச்சீர்மை (APPROPRICACY) என்பனவாகும்.

நவீன எண்ணிமைப் பண்பாடு, கட்டுமையியல் (CONSTRUCTIVISM), பியாசேயின் சிறுவர் அறிவு வளர்ச்சிப் படிநிலைகள், வைக்கோட்சியின் அண்மை விருத்தி வலயச் சிந்தனை, மீ அறிகை (META COGNITION) நோக்கு முதலியவற்றை உள்ளடக்கி இலக்கணம் கற்பிக்கும் நவீன முறைகள் உருவாக்கப் பட்டுவருகின்றன.

“டாக்டர் ஸ்வீட் என்ற ஆங்கிலப் பேராசிரியர், இலக்கணம் மொழியின் பல்வேறு கூறுகளையும் இயம்பும் பகுதியெனக் குறிப்பிடுவர். இலக்கணம் என்பது மொழியின் இயக்கத்தைப் பல விதிகளாகப் பாசுபடுத்திக் கூறும் நூல். தமிழில் ‘நூல்’ என்ற சொல்லே இலக்கணத்தைக் குறிக்கும். தமிழ்மொழியைப் பொறுத்தவரை ஆழ்ந்த இலக்கண அறிவு இருந்தால்தான் இலக்கியத்தின் பல நுட்பமான கருத்துக்களைக் கூர்ந்து உணர்ந்து சுவைக்க முடியும்.”

- டாக்டர் ந. சுப்புரெட்டியார் (2010)

பொருள் மயக்கம் - சில சிக்கல்கள்

எ.த.ஜெயராட்சித்

B.A(Hons), M.A (தமிழ்), PGDE(Merit)

ஆசிரிய வளவாளர்,

கல்குடா கல்வி வலயம், வாழைச்சேனை.

தமிழ்மொழியைப் பேசும் போதும் எழுதும் போதும் படிக்கும் போதும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய முறைகள் சில உள்ளன. அவற்றைக் கடைப்பிடித்தால் பொருள்மயக்கம் இல்லாமல் நாம் மொழிப்புலமை பெறலாம். இல்லாவிட்டால் குழப்பம்தான். படிப்போர்க்கும் கேட்போர்க்கும் பொருட் குழப்பம் எப்போது ஏற்படும்? எழுதும் போதோ பேசும் போதோ ஏற்படலாம். தேவையான இடங்களில் இடைவெளி விடாதும் தேவையற்ற இடங்களில் இடைவெளி விட்டும் நிறுத்தக்குறிகளை உரிய இடங்களில் இடாமலும் தேவையற்ற இடங்களில் இட்டும் வல்லின மெய்கள் மிகவேண்டிய இடங்களில் மிகுத்து எழுதாமலும் தேவையற்ற இடங்களில் மிகுத்து எழுதியும் வருகிறார்கள். இவ்வாறு செய்வதனால் எழுதும் போதும் பேசும் போதும் முறையே படிப்போர்க்கும் கேட்போர்க்கும் பொருட் குழப்பத்தை இவை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன.

தொடரில் பொருள் மயக்கம்:

சொற்கள் ஓர் ஒழுங்கான முறையில் பொருள் தரும் நோக்கில் தொடர்ந்து அமைவதே தொடர். இவ்வாறு அமையும் ஒரு தொடர் பெரும்பாலும் ஒரு பொருளையே தரும். சில வேளைகளில் ஒரு தொடர் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருள்களைத் தந்து நின்றலும் உண்டு. அப்போது தொடரில் பொருள் மயக்கம் ஏற்படும். இத்தகைய பொருள் மயக்கத்தை இரண்டு பிரிவில் அடக்கலாம்.

1. பல பொருள் தரும் ஒரு சொல்லினால் உண்டாவது. இது சொல் மயக்கம் (Lexical Ambiguity) எனப்படும்.

2. சொற்களின் அமைப்பினால் உண்டாவது. இது அமைப்பு மயக்கம் (Structural Ambiguity) எனப்படும்.

தொடரில் பொருள் மயக்கம் கூடாது. பொருட் தெளிவு இன்றியமையாதது. இதை நன்கு உணர்ந்த தொல்காப்பியர் இவ்விரு மயக்கமும் இல்லாமல்

தொடர்ப் பொருளை (இரு வேறு பொருளை) எங்ஙனம் தெளிவாக உணர்த்த வேண்டும் என்பதுபற்றி விளக்கமாகக் கூறுகிறார்.

(அ) சொல் மயக்கம்:

பல பொருள் தரும் ஒரு சொல்லானது, தான் உணர்த்தும் பல்வேறு பொருளுக்கும் உரிய பொது வினையைக் கொண்டு முடிந்தால் தொடரில் பொருள் மயக்கம் ஏற்படும்.

சான்றாக, 'மா' என்னும் சொல், பல பொருள் தரும் ஒரு சொல்லாகும். இதற்கு மரம், விலங்கு என்று பல்வேறு பொருள்கள் உண்டு. 'மா' என்னும் இச்சொல் வீழ்ந்தது என்ற வினைச்சொல் கொண்டு முடியும் போது, மா வீழ்ந்தது என்ற தொடர் அமைகின்றது.

வீழ்ந்தது என்ற வினை, மா என்ற சொல் உணர்த்தும் மரம், விலங்கு என்னும் இரு பொருள் களுக்கும் உரிய பொது வினையாக உள்ளது. இங்கு மரம் வீழ்ந்ததா? விலங்கு வீழ்ந்ததா? என்பதைத் தெளிவாக அறிய முடியவில்லை. இதனால் பொருள் மயக்கம் ஏற்படுகிறது. எனவே இத்தகைய நிலையில் தொல்காப்பியர், தொடரில் சொல்லின் பொருளை வெளிப்படுத்திச்சொல்ல வேண்டும் என்கிறார்.

"மா மரம் வீழ்ந்தது" என்றும், "விலங்கு மா வீழ்ந்தது" என்றும் மா என்ற சொல்லின் இருவேறு பொருள்களை வெளிப்படையாகச் சொல்லித் தொடரை அமைத்தல் வேண்டும். (தொல். சொல். 54, 55) இதனால் பொருள் மயக்கம் தவிர்க்கப்படுகிறது என்பதைக் கவனத்திற்கொள்ளுங்கள்.

(ஆ) அமைப்பு மயக்கம்:

'புலி கொன்ற யானை' - இத்தொடரில், யானை புலியைக் கொன்றதா? புலி யானையைக் கொன்றதா? என்பது தெளிவாக இல்லை. எனவே பொருள் மயக்கம்

ஏற்படுகிறது. இத்தகைய மயக்கத்தைத் தவிர்க்கும் முறையைத் தொல்காப்பியர் வேற்றுமை மயங்கியலில் குறிப்பிடுகிறார். (தொல். சொல். 96) அதன்படி இம்மயக்கத் தொடரை, இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகிய 'ஐ' வருமாறு விரித்து, "புலியைக் கொன்ற யானை" என்றும், மூன்றாம் வேற்றுமை உருபாகிய ஆன் (ஆல்) வருமாறு விரித்து, "புலியால் கொல்லப்பட்ட யானை" என்றும் பொருள் மயக்கம் நீங்குமாறு இருவேறு தொடர்களாக்கித் தெளிவாகக் கூறவேண்டும் என்று தெளிவுறுத்துகிறார். இத்தகைய பின்னணியில் இன்றைய கணனி யுகம் இப்பிரச்சினையை இன்னும் சிக்கலாக்கியுள்ளது. கணனி, பயன்பாட்டுக்கு வராத காலகட்டத்தில் இத்தகைய இலக்கணப் பொருள் மயக்கங்கள் அதிகம் இடம்பெறவில்லை. எழுதுவோரின் எழுத்துக்களும் மிகச்சரியான எழுத்துருக்களிலேயே அமைந்தன. ஆனால் இன்று நிலைமைகள் வேறாக உள்ளன. அதனை ஓரளவாவது சரிசெய்ய வேண்டிய பொறுப்பு நமக்குள்ளது.

(1) ஊடகச் செய்திகளில் தலைப்பிடுகிற போது சொற்களை, உருபுகளை மாறி இடுவதாலும் இடாமல் எழுதுவதாலும் பொருட் குழப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன.

(உ-ம்):

ஆண்டுதோறும் மறைந்த பேராசிரியர் க.கைலாசபதி நினைவாகக் கூட்டம் நடைபெறும்.

பொருள் மயக்கம்:

'பேராசிரியர் க.கைலாசபதி ஆண்டுதோறும் மறைந்தார்' என்பது.

திருத்தம்:

மறைந்த, பேராசிரியர் க.கைலாசபதி நினைவாக ஆண்டுதோறும் கூட்டம் நடைபெறும்.

இவ்வாறு பொருள் மயக்கங்கள் நிறைந்த பல தொடர்களைக் காணலாம். அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கு நோக்கலாம்.

- மதனா மாதாந்தம் பிள்ளை பெற்றமைக்காக நிவாரணங்களைப் பெற்றுவந்தாள்.
- பிசித்தி பெற்ற இலங்கையின் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டனர்.
- நாற்பது வயதைக் கடந்த அந்தப் வீட்டின் பெண்மணி பூட்டினைத் திறந்துபார்த்தாள்.
- முன்னாள் மட்டக்களப்பு அரசு அதிகாரி விழாவுக்கு வருகை தந்தார்.

- ஊழல் குற்றம் சாட்டப்பட்ட பிரபல அமைச்சரின் மகள் விபத்தில் பலி.
- பிரமுகர் வீடுடைப்பு
- மாணவர் விடுதி சோதிப்பு
- பரிசளிப்பு விழாவில் மந்திரி வரவேற்பு
- பொலிசார் கைது
- செல்வந்தர் குத்திக் கொலை
- பாட்டி அடித்துக் கொலை
- ஏழு வயதுச் சிறுமி கற்பழித்துக் கொலை
- தந்தை மரணமானதால் தாய் தற்கொலைக்கு முயற்சி
- மலைப்பாம்பு விழுங்கிய சிறுமி உயிர் தப்பினாள்
- முதலை விழுங்கிய சிறுவன் உயிர் தப்பினான்
- பேருந்து மோதி மிதி வண்டியில் சென்றவர் காயம்.

(2) இடைவெளி விட்டும் விடாமலும் எழுதும் போதும் பொருள் மயக்கம் ஏற்படுகின்றது.

- ◆ ஒருவயதுப் பெண் –
ஒருவயதுப் பெண்
ஒரு வயதுப் பெண்
- ◆ எம்மொழியார்க்கும் எளிது –
எம்மொழியார்க்கும் எளிது
எம்மொழி யார்க்கும் எளிது
- ◆ அன்றுமுதல் பாடம் கற்றோம் –
அன்றுமுதல் பாடம் கற்றோம்
அன்று முதல் பாடம் கற்றோம்
- ◆ ஐந்துமாடி வீடு –
ஐந்துமாடி வீடு
ஐந்து மாடி வீடு
- ◆ வாணிவிழாவுக்குச் சென்றாள் –
வாணிவிழாவுக்குச் சென்றாள்
வாணி விழாவுக்குச் சென்றாள்

இவை மட்டுமல்ல; இன்னும் வெவ்வேறு நிலைகளிலும் பொருள் மயக்கம் ஏற்படுகின்றது. ஆகவே, பொருள் மயக்கம் ஏற்படாதவாறு உரிய முறைப்படி மொழியைப் பிரயோகிப்பது இன்றியமையாததாகும்.

தொல்காப்பியம் கையாளும் கவிதை மொழி

பேராசிரியர் ப.மகாதநாயகம்

Ph.D (தமிழ்), Ph.D (ஆங்கிலம்), D.Litt.,

முன்னாள் ஆய்வு அறிஞர்,

நடுவண் அரசு செம்மொழி ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 600113.

பிறமொழி இலக்கண நூல்களைப் போலல்லாமல் தொல்காப்பியம், எழுத்தையும் சொல்லையும் விளக்கிவிட்டுச் செய்யுளின் பாடுபொருளைப் பொருளதிகாரத்தில் பேசுகிறது. “செய்யுளியல்” என்று ஒரு தனி இயலை ஒதுக்கி, அதில் முப்பத்து நான்கு செய்யுள் உறுப்புக்களை விளக்குகிறது. காலங் காலமாகத் தமிழர், கவிதைக்கு அளித்த சிறப்பான இடத்தை இன்னொரு சான்றும் தெளிவாக்கும். தொல்காப்பியம், உவமவியலில் முப்பத்தாறு உவம உருபுகளைப் பட்டியலிடுகிறது.

அன்ன ஏய்ப்பு உறழ் ஒப்ப
என்ன மான என்றவை எனாஅ
ஒன்ற ஒடுங்க ஒட்ட ஆங்க
வென்ற வியப்ப என்றவை எனாஅ
எள்ள விழைய இறப்ப நிகர்ப்ப
கள்ள கடுப்ப ஆங்கவை எனாஅ
காய்ப்ப மதிப்பத் தகைய மருள
மாற்ற மறுப்ப ஆங்கவை எனாஅ
புல்லப் பொருவப் பொற்பப் போல
வெல்ல வீழ ஆங்கவை எனாஅ
நாட நளிய நடுங்க நந்த
ஓடப் புரைய என்றவை எனாஅ
ஆறுஆறு உவமையும் அன்னவை பிறவும்
(தொல். பொ. 11)

என்று கூறுவதோடு அமையாது, அவற்றுள் எவையெவை வினை உவம உருபுகள், பயன் உவம உருபுகள், மெய் உவம உருபுகள், உரு உவம உருபுகள் என்பதையும் பிரித்துக்காட்டும். இந்நூற்பாவே பொருத்தமான எதுகை மோனைகளாலும் அளபெடையாலும் சந்த இனிமை மிக்க ஓர் அழகிய கவிதையாக மிளிர்க் காணலாம்.

சொல்லதிகாரத்தின் இறுதியியலாகிய, ‘எச்சவியல்’ செய்யுளுக்குரிய சொற்கள், அவற்றின் இலக்கணம், செய்யுள் செய்யும் போது ஏற்படும்

விகாரம், பொருள்கோள் போன்றவற்றை விளக்கும். செய்யுளுக்குரிய சொற்களென்று தொல்காப்பியர் நான்கைக் குறிப்பிடுவார்.

இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் என்று அனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே.
(தொல். சொ. 397)

இவற்றைச் செய்யுளுக்குரிய சொற்களென்று அவர் திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிடுவதன் சிறப்பைப் பிறமொழிக் கவிதை வரலாறுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போதுதான் தெளிவாக உணர்ந்துகொள்ள முடியும். இருபதாம் நூற்றாண்டுப் படைப்பிலக்கியங்களிலேயே ஆங்கிலேயரும் அமேரிக்கரும் வட்டார வழக்குச் சொற்களைப் பெரிதும் பயன்படுத்தலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்து வெற்றியும் பெற்றனர்.

தமிழில் செய்யுள் செய்வார் பெற்றிருக்கும் உரிமைகள் பலவற்றைத் தொல்காப்பியர் எழுத்ததி காரத்திலும் சொல்லதிகாரத்திலும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். செய்யுள் செய்யும் போது முருகியலின்பம் தருதற்குத் தேவையான இடங்களில் மெல்லெழுத்துக்களை அவற்றிற்கு இனமாகிய வல்லெழுத்துக்களாக மாற்று தலும் வல்லெழுத்துக்களை அவற்றிற்கு இனமாகிய மெல்லெழுத்துக்களாக மாற்றுவதும் சொல்லில் மறைந்து நிற்கும் எழுத்துக்களை விரித்தலும் விரித்துநிற்கும் எழுத்துக்களைத் தொகுத்தலும் குறிலெழுத்துக்களை நெடிலாக்குதலும் நெடிலெழுத்துக்களைக் குறிலாக்குதலும் ஆகிய உரிமைகள் கவிஞர்க்கு உண்டு என்பதை,

அந்நாற் சொல்லும் தொடுக்குங் காலை
வலிக்கும்வழி வலித்தலும் மெலிக்கும்வழி மெலித்தலும்
விரிக்கும்வழி விரித்தலும் தொகுக்கும்வழிக் தொகுத்தலும்
நீட்டும்வழி நீட்டலும் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கலும்
நாட்டம் வலிய என்மனார் புலவர். (தொல்.எ. 403)

என்று சந்த இனிமை மிக்க நூற்பாவில் விளக்குகிறார்.

தொல்காப்பியத்தின், 'இடையியல்' இடைச் சொல்லின் இலக்கணம் கூறி, இடைச்சொற்களை வகைப்படுத்தி, அவற்றுள் பல, செய்யுள்களில் எவ்வெப்பொருள்களில் வரும் என்பதை விளக்கும். செய்யுளுக்கு மட்டுமே உரிமையுண்டுவரும் உரிச் சொற்களுக்குப் பொருள்கூறும் இயல், 'உரியியல்' ஆகும். உரிச் சொற்கள் இசை, குறிப்பு, பண்பு என்னும் பொருள்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு வரும். அவை பெயர் போலவும் வினை போலவும் அமைந்து அவ்விருசொற்களுக்கு உரிமையுடையனவாய்த் தம்பகுதிகள் திரிந்து தோன்றும். இந்நூற்பாவை விளக்கும் உரையாசிரியர்கள்,

இசை: செவியால் உணரப்படுவது

குறிப்பு: உள்ளத்தால் உணரப்படுவது

பண்பு: ஐம்பொறிகளைக் கொண்டு உணரப்படுவது

பெயர் போன்று அமையும் உரிச்சொல்: கறுப்பு

வினை போன்று அமையும் உரிச்சொல்: தவ

என்று பொருள் விரிப்பர்.

தொல்காப்பியர் பட்டியலிடும் இடைச்சொற்களும் உரிச்சொற்களும் மேலும் பலவும் சங்கச் சான்றோர்களால் அழகுறப் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியம், இலக்கணத்தைக் கவிதை நடையில் கூறிச் செல்வது. பாணினியின் நூல் வழக்கிழந்த ஒரு மொழியின் இலக்கணத்தை உயிரற்ற, தெளிவில்லாத, குழப்பமான மொழியில் சொல்வது. தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் கவிதைகளாக அமைந்து உயர்ந்த கவிதைகளுக்கு முன்மாதிரிகளையும் உத்திகளையும் தந்துகொண்டிருப்பவை.

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையில் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப.

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவை வள்ளுவர்,

'நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்.'

என்று எடுத்தாள்வார்.

சொல்லதிகாரத்தில் உயர்திணை, அ.:றிணைப் பெயர்ப் பட்டியல்கள்:

அவன் இவன் உவன்என வருஉம் பெயரும்
அவள் இவள் உவள்என வருஉம் பெயரும்
அவர் இவர் உவரஎன வருஉம் பெயரும்

யான் யாம் நாம்என வருஉம் பெயரும்
யாவன் யாவள் யாவர் என்னும்
ஆவயின் மூன்றொடு அப்பதி னைந்தும்
பாலறிவந்த உயர்திணைப் பெயரே.

(தொல். எ. 162)

அது இது உதுஎன வருஉம் பெயரும்
அவைமுதல் ஆகிய ஆய்தப் பெயரும்
அவை இவை உவைஎன வருஉம் பெயரும்
அவைமுதல் ஆகிய வகரப் பெயரும்
யாது யா யாவை என்னும் பெயரும்
ஆவயின் மூன்றொடு அப்பதி னைந்தும்
பாலறிவந்த அ.:றிணைப் பெயரே. (தொல்.சொ. 167)

திருமாலைப்பற்றிய நான்காம் பரிபாடல்:

அனைத்துப் பொருள்களும் இறைவனிடத்தில்
ருந்து தோன்றி அவனையே மீண்டும் அடைகின்றன.

நின் வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்றுள
நின் வருதலும் ஒடுக்கமும் மருத்தினுள
அதனால் இவ்வும் உவ்வும் அவ்வும் பிறவும்
ஏமமார்ந்த நிற்பிரிந்து. (பரிபாடல் 25 - 28)

இவ்வுத்தியின் சிறப்பறிந்து நம்மாழ்வார் மேலும் ஒருபடி செல்கிறார்.

இவையும் அவையும் உவையும்
இவரும் அவரும் உவரும்
எவையும் எவரும் தன்னுளே
ஆகியும் ஆக்கியும் காக்கும்
அவையுள் தனிமுதல் எம்மான்
கண்ணபிரான் என் அமுதம்
சுவையான் திருவின் மணாளன்
என்னுடையச் சூழல் உளானே. (2987)

நாம் அவன் இவன் உவன் இவள் உவள் எவள்
தாம் அவர் இவர் உவர் அது இது உது எது
வீம் அவை இவை உவை அவை நலம் தீங்கு அவை
ஆம் அவை ஆயவை ஆய் நின்ற அவரே. (2902)

இவை இரண்டும் அரிய பாடல்கள் இறைவன் யாவற்றிலும் உறைந்து, அவற்றைக் கடந்தும் நிற்பவன் என்ற பொருளைத் தருவன. மொழியியல் வல்லுநராகிய ஏ.கே. இராமானுசன் இரண்டாம் பாடலால் கவரப்பட்டார். "நம்மாழ்வார் பாடல் மொழிபெயர்ப்புத் தொகுதி"யில் அவர் அதனையே முதற் பாடலாக்குகிறார்.

சொற்களின் இறுதியில் வரும் எழுத்துக்கள் பற்றிய நூற்பாக்கள், தொடர்ந்து சந்த இனிமையோடு சொல்லப்பட்டு முருகியல் இன்பம் தரக் காணலாம்.

உ ஊகாரம் நவ்வொடு நவிலா. (தொல். எ. 74)

உச்சகாரம் இருமொழிக்கு உரித்தே. (தொல். எ.75)

உப் பகாரம் ஒன்றென மொழிப
இருவயின் நிலையும் பொருட்டு ஆகும்மே
(தொல். எ. 76)

எஞ்சிய எல்லாம் எஞ்சுதல் இலவே (தொல். எ. 77)

உ, ஊ ஆகிய இரண்டு உயிரெழுத்துக்களும் 'ந' எனும் உயிர்மெய்யோடு இணைந்து சொல்லின் இறுதியில் 'நு', 'நா' என்று வாரா (74).

உகரத்தோடுகூடிய சகரம் 'உசு', 'முசு' எனும் இரு சொற்களுக்கல்லாமல் பிறவற்றிற்கு ஈறாகாது (75).

உகரத்தோடுகூடிய பகரம் 'தபு' எனும் ஒரு சொல்லுக்கு மட்டுமே ஈறாகும். அது தன்வினை, பிறவினையாக 'அழித்தல்' என்னும் பொருள் தரும் (76).

இங்குக் கூறாது விடப்பட்ட பிற எழுத்துக்கள் யாவும் தத்தம் பெயர் கூறும் போது ஈறாகும்.

எழுத்துக்களின் பிறப்பிடம்பற்றிக் கூறும் நூற்பாக்களும் சந்த இனிமையோடு சொல்லப்படுவதால் மனப்பாடம் செய்தற்கு எளிதாகும்.

ககார நகாரம் முதல்நா அண்ணம் (தொல். எ. 89)

சகார ஞகாரம் இடைநா அண்ணம் (தொல். எ. 90)

டகார ணகாரம் நுனிநா அண்ணம் (தொல். எ. 91)

நாவின் அடிப்பகுதி,
அண்ணத்தின் அடிப்பகுதியைப் பொருந்த
க, ங பிறக்கும்.

நாவின் இடைப்பகுதி,
இடை அண்ணத்தைப் பொருந்த
ச, ஞ பிறக்கும்.

நாவின் நுனிப் பகுதி,
நுனி அண்ணத்தைப் பொருந்த
ட, ண பிறக்கும்.

பிறப்பியலில் தொல்காப்பியர் கூறும், எழுத்துக்களின் பிறப்புப்பற்றிய உண்மை எல்லா மொழி எழுத்துக்களுக்கும் பொருந்துவதோடு, உடல் நூலார் கருத்தோடு ஒத்திருப்பதுடன் அழகிய கவிதையாகவும் அமையக் காணலாம்.

உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றி
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும்
அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான்
உறுப்புற்று அமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா எழுத்தும் சொல்லும் காலை
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவேறு இயல
திறப்படத் தெரியும் காட்சியான. (தொல். எ. 1)

(முறைப்பட ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது எல்லா எழுத்துக்களும் உந்தி என்னும் கொப்பூழ்ப்பகுதியில் உருவாகும் காற்றாகத் தோன்றி மேலே எழுந்து தலையிலும் தொண்டையிலும் நெஞ்சிலும் பரவி பல், உதடு, நாக்கு, மூக்கு, அண்ணம் ஆகிய எட்டு உறுப்புக்களிலும் ஒன்று மற்றொன்றில் பொருந்தி அமைவதால் பிறக்கும் நெறியில் வேறு வேறாக அமையும்.)

இலக்கண விதிகளையெல்லாம் கவிதை இன்பம் தரும் நூற்பாக்களாகத் தொல்காப்பியர் தருவார். இச்சிறப்பை வேறு எம்மொழி இலக்கண நூலிலும் காண இயலாது.

தொல்காப்பியர், இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கம் உருவம் ஆகியவைபற்றித் நன்கு தெரிந்துகொள்ள மொழி இலக்கணமும் வேண்டும் என எண்ணிய நிலையிலும் ஆனால் அதே நேரத்தில் தமிழ்மொழியின் இலக்கணத்தையும் நன்கு கூறிவிட வேண்டும் என எண்ணிய நிலையிலும்தான் வழக்கு மொழிக்கும் செய்யுள் மொழிக்கும் உரிய இலக்கணத்தையும் கூறிப் பின்னர் செய்யுளின் அல்லது பாவின் இலக்கணத்தையும் கூறி ஒருங்கிணைந்த ஒரு முழு இலக்கணத்தை வகுத்துச்சென்றார் எனக் கருதலாம்.

- ச. அகத்தியலிங்கம் (2001)

தமிழ்மொழியில் முதல்நிலை எழுத்துக்கள்

வயிரமுத்து சின்னத்தம்பி

B.A(Hons), PGDE, SLEAS,

ஓய்வுபெற்ற உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்,

கல்குடா கல்வி வலயம், வாழைச்சேனை.

என்றுமுள செந்தமிழில் பயின்றுவரும் எழுத்துக்கள் மொத்தம் இருநூற்று நாற்பத்தேழு ஆகும். இவை உச்சரிக்கப்படும் தன்மை, உச்சரிக்க எடுக்கும் கால அளவுகள் அடிப்படையில் பலவகையாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் அவ்வெழுத்துக்கள் தமிழ்ச் சொற்களிலே முதலிலும் இறுதியிலும் இடையிலும் அமையுமாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு முதல் நிலை எழுத்துக்கள், இறுதிநிலை எழுத்துக்கள், இடைநிலை எழுத்துக்கள் என மூவகைப்படுத்துவர். எழுத்துக்கள் யாவுமே இந்த மூன்று இடங்களிலும் வருவதில்லை. இந்த எழுத்துக்கள்தான் இந்த இந்த இடங்களில் வருமென்று இலக்கண ஆசிரியர்கள் வரையறுத்துக் கூறியுள்ளனர். அந்த வகையிலே தமிழ்ச் சொற்களிலே முதலாவதாக - முதல்நிலையிலே அமையக்கூடிய எழுத்துக்கள் தொடர்பாகப் பார்ப்போம்.

முதற்கண், சொற்களிலே முதல்நிலை எழுத்துக்களாகப் பன்னிரு உயிர் எழுத்துக்களும் இயையக்கூடியன.

(உ-ம்): அம்மா, ஆடு, இறைவன், ஈரம், உணவு, ஊமை, எட்டு, ஏழை, ஐந்து, ஒன்று, ஓடம், ஔவை.

பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களும் முதல் நிலை எழுத்துக்கள் என்று தொல்காப்பியம் கூற நன்னூலும் அவ்வாறே பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களும் முதல்நிலை எழுத்துக்களாக அமையுமெனக் கூறுகிறது. ஆனால் நன்னூல் அவ்வாறு கூறியதோட மையாது முதல்நிலை எழுத்துக்களாக வரக்கூடிய மெய்யெழுத்துக்களையும் அதாவது உயிரோடுகூடிய மெய்யெழுத்துக்களையும் அச்சுத்திரத்திலேயே பெயரிட்டுள்ளது. ஆனால் தொல்காப்பியமானது, முதல் நிலை எழுத்துக்களாக வரக்கூடிய மெய்யெழுத்துக்களை

அதாவது உயிரோடுகூடிய மெய்யெழுத்துக்களை அதே சூத்திரத்திற் சொல்லவில்லை; அடுத்த சூத்திரத்திலும் சொல்லவில்லை; அதற்கடுத்தடுத்த சூத்திரங்களிலேதான் பெயரிட்டுள்ளது என்பது கவனிக்கத்தக்கது. அவற்றின் அடிப்படையைப் பின்வரும் சூத்திரங்கள்மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

பன்னிருயிரும் மொழி முதலாகும்.

(தொல். எ.59)

பன்னிருயிரும் க ச த ந ப ம வ ய

ரு ங லீரைந்துயிர் மெய்யு மொழிமுதல்

(நன். 102)

அவ்வகையில் சொற்களில் முதல்நிலை எழுத்துக்களாக வரக்கூடிய மெய்யெழுத்துக்களை நோக்குவோம்:

1. வல்லினம்:

க, ச, த, ப - இவை நான்கும் அதாவது அவற்றின் மெய்யெழுத்துக்கள் பன்னிருயிடனும் சேர்ந்து மொழிக்கு அதாவது சொல்லுக்கு முதலில் வரும். ஏனைய ட, ற என்பவை வரா.

(உ-ம்): கண், காது, கிளை, கீரை, குடை, கூறு, கெடு, கேலி, கை, கொடி, கோயில், கௌவு.

(உ-ம்): சரி, சாடி, சிலை, சீலை, சுளை, சூது, செடி, சேறு, சைகை, சொல், சோடி, செளபாக்கியம்.

(உ-ம்) : தரை, தாலி, திசை, தீர்ப்பு, துணை, தூண், தெம்பு, தேர்வு, தையல், தொடி, தோடு, தெளவை.

(உ-ம்) : பணி, பார், பிடி, பீதி, புள், பூமி, பெருமை, பேசு, பையன், பொதி, போர், பௌத்தம்.

2. மெல்லினம்:

(i) ந, ம - இவை இரண்டும் அதாவது அவற்றின் மெய்யெழுத்துக்கள் பன்னிருயிடனும் சேர்ந்து மொழிக்கு அதாவது சொல்லுக்கு முதலில் வரும்.

(உ-ம்) : நரி, நாய், நிதி, நீர், நுனி, நூல், நெறி, நேர்மை, நைதல், நொடி, நோக்கம், நௌவி.

(உ-ம்) : மணி, மாடி, மிடி, மீன், முயல், மூன்று, மென்மை, மேடை, மையம், மொட்டு, மோசம், மௌவல்.

(ii) ஞ, ங - இவை இரண்டும் அதாவது அவற்றின் மெய்யெழுத்துக்கள் பன்னிருயிடனும் சேர்ந்து மொழிக்கு அதாவது சொல்லுக்கு முதலில் வரா. மாறாக குறிப்பிட்ட உயிரெழுத்துக்களுடன் மட்டும் தான் சேர்ந்து வரும்.

ஞ - இது அ, ஆ, எ, ஓ என்னும் நான்கு உயிரெழுத்துக்களுடன் மட்டுமே சேர்ந்து முதல்நிலை எழுத்துக்களாக வரும். (ஞ, ஞா, ஞெ, ஞொ)

(உ-ம்) : ஞமலி, ஞாயிறு, ஞெகிழி, ஞொள்கல்.

ங - இதுவரை பார்த்த - இனிமேல் பார்க்கப்போகின்ற முதல்நிலை எழுத்துக்களைப் போல் இது இல்லை. இது சற்று வித்தியாசமானது. இது நேரடியாக வராமல் அ, இ, உ என்னும் சுட்டெழுத்துக்களையும் எ, யா என்னும் வினா எழுத்துக்களையும் அடுத்தே வரும்.

அப்படிப் பார்க்கும் போது முதல்நிலை எழுத்தாக வந்தது, 'ங' என்பதா அ, இ, உ, எ, யா என்பவையா என்னும் வினா மேற்கிளம்புவதையும் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

(உ-ம்) : அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம், எங்ஙனம், யாங்ஙனம்.

3. இடையினம்:

(i) வ - அ, ஆ, இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ, ஓ என என்னும் எட்டு உயிரெழுத்துக்களுடன் மட்டுமே சேர்ந்து முதல்நிலை எழுத்தாக வரும். (வ, வா, வி, வீ, வெ, வே, வை, வெள)

(உ-ம்) : வண்டு, வாழை, வில், வீரம், வெம்மை, வேடன், வையம், வெளவால்.

(ii) ய - இது அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஔ என என்னும் ஆறு உயிரெழுத்துக்களுடன் மட்டுமே சேர்ந்து முதல்நிலை எழுத்தாக வரும். (ய, யா, யு, யூ, யோ, யௌ)

(உ-ம்) : யவனர், யானை, யுகம், யூகம், யோசனை, யௌவனம்.

மேற்கூறியவற்றைப் பின்வருமாறு அட்டவணைப்படுத்திப் பார்க்கலாம்:

உயிர் - 12

வல்லினம்:

க - 12
ச - 12 - 48
த - 12
ப - 12

மெல்லினம்:

ந - 12
ம - 12 - 29
ஞ - 04
ங - 01

இடையினம்:

வ - 08
ய - 06 - 14

மொத்தம் - 103

மேற்போந்த முதல்நிலை எழுத்துக்கள்பற்றிய எழுத்துக்கள் நாம் இலக்கணம் கற்கும் நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஆகும். முதல்நிலை எழுத்துக்கள்பற்றிய இந்நூலின் கருத்துக்கள் இன்று மாற்றத்துள்ளாகி வருவதையும் காணலாம். “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வருவல்” தானே! அதற்கியைய, பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் பல அருகியுள்ளன. புதிய பல சொற்கள் புகுந்துள்ளன. இதற்குப் பிறமொழிக் கலப்பு, நாகரிக மோகம், அந்நிய மொழியில் அளவுகடந்த பாசம், ஆட்சிமொழிகளின் அதிகாரத்துவம், வியாபாரச் செயற்பாடுகள், விளம் பரங்கள் முதலியவை காரணங்களாகின்றன. அந்த வகையில் தற்காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ள சில மாற்றங்களுக்கும் சற்று நோக்குவோம்:

(i) முதல்நிலை எழுத்துக்களாக வரும் என்று கருதிய எழுத்துக்கள் அருகியுள்ளமை:

(உ-ம்): த - தெளவல், ந - நெளவி, ஞ - ஞமலி, ஞொள்கல்.

(ii) முதல்நிலை எழுத்துக்களாக வரா என்று கருதிய எழுத்துக்கள் வருகின்றமை:

(உ-ம்): ட - டச்சு, டாக்டர், டில்லி, டீசல், டூயில், டூப்பு, டென்ற், டேட், டை, டொலர், டோக்கியோ, டௌரி.

இவ்வாறு றகர வரிசை, ரகர வரிசை, லகர வரிசை எழுத்துக்கள் சொல்லின் முதலில் வருவதைக் காணலாம்

(iii) தனி மெய்யெழுத்துக்கள் வருகின்றமை:

(உ-ம்): க்ரைம், ட்ரை, ...

ஆரிய மொழியான கிரந்த எழுத்துக்களும் பல, பண்டு தொட்டே தமிழில் புகுந்து முதல்நிலை எழுத்துக்களாக விளங்குகின்றன. அன்றே இம்மொழிச் சொற்களின் அபரிவிதமான வரவினால் நன்னூலார், வடமொழியாக்கம் என்னும் பகுதியைத் தனியாக ஆக்கி, அவை தமிழில் புகும் போது தமிழ்மொழி இயல்புக்கு ஏற்றவாறு ஏற்கும் விதிகளையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார். இவ்விதிகள் ஆரிய மொழிச் சொற்களுக்கு மட்டுமன்றி திசைச் சொற்களுக்கும் இயைய மேற்கொள்ளப்படும் போது ஏற்படும் விகாரங்கள்

அப்பிறமொழிகள் தமிழ்மொழியின் இயல்பை மாற்றிவிடுவதையும் காணமுடிகிறது. அவ்வகையில் ஆரிய எழுத்துக்களான ஜ, ஸ, ஷ, ஸ்ரீ முதலிய எழுத்துக்கள் முக்கியம்பெறும். இவ்விடயத்தை ‘வடமொழியாக்கம்’ எனும் தனித்த பகுதி விபரிப்பதால் அது இங்கு தவிர்க்கப்படுகிறது.

மேலும் முதல்நிலை எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையில் தொல்காப்பியம் தொடக்கம் ஒருசீரான வளர்ச்சிப் போக்கினைக் காணமுடியவில்லை. இதற்கு, தமது ஆளுமை அல்லது தத்தம் காலத்தில் பயன்பாட்டிலிருந்த எழுத்துக்கள் அல்லது தமது முன்னைய இலக்கண ஆசிரியர்கள்மீதான கொள்கைப் பிடிப்பு முதலியவற்றுள் ஒன்றோ பலவோ இலக்கண ஆசிரியர்களுக்கு முதல்நிலை எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையை வரையறுக்கக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். பின்வருவனவற்றைக் கவனத்திற் கொள்ளுங்கள்:

தொல்காப்பியம்	- 94
வீரசோழியம்	- 102
நேமிநாதம்	- 98
நன்னூல்	- 103
இலக்கணவிளக்கம்	- 94
தொன்னூல் விளக்கம்	- 12
முத்துவீரியம்	- 102
சுவாமிநாதம்	- 105

முதல்நிலை எழுத்துக்கள் தொடர்பான கருத்துக்களையும் இன்றைய புதிய மாற்றங்களையும் நாம் உணர்கின்ற அதே வேளை, அபரிவிதமான வேற்று மொழிச் சொற்களின் வரவு, எமது தமிழ் மொழியின் இலக்கண வரம்புகளை அடியோடு பெயர்த்துவிடுகின்ற அபாயத்தையும் தடுக்க நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம். எனவே, தமிழுக்குள் நுழையும் புதிய சொற்களுக்கேற்ற தமிழ்ச் சொற்களைப் பண்டைச் செந்தமிழிலிருந்தும் புதிய கலைச்சொல்லாக்கத்திலிருந்தும் விரைந்து பெற்று, செம்மொழியாம் எம்மொழியின் ஏற்றத்துக்கு வழிவகுப்போமாக.

மொழியின் அமைதியே இலக்கணம் எனப்படும். ஒரு மொழியின் தனித்தன்மை பேணப்பட வேண்டுமாயின் அதன் இலக்கணம் பேணப்படுதல் வேண்டும். அன்றாயின் அது கால இடங்களால் தாக்குண்டு ஒன்று பலவாகும் நிலையெய்திச் சிதையும்.

- பண்டிதர் இ. நமசிவாயம் (2000)

இலக்கண வரம்புகளும் தமிழ் இலக்கண இயல்புகளும்

பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ்
Ph.D (எடின்பரோ), D.Litt.(Hon)(UJ)
தகைசால் வாழ்நாட் பேராசிரியர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

இலக்கண வரம்புகள் என்றால், மொழியைச் சுற்றி முள்வேலி போடுவது என்ற ஒரு எண்ணமே பலரிடம் ஏற்படுகிறது. வயலுக்கு வரம்பு அமைக்கா விட்டால் நீரெல்லாம் வெளியே வழிந்தோடிவிடும். வரம்பு, நீரினைத் தேக்கிவைத்து நெல்லின் வளர்ச்சிக்கு உதவுகின்றது. இதே போலத்தான் மொழிவரம்பும்.

“பெயரில் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்
வினையில் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்
மயங்கல் கூடா தம்மரபினவே”

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் (சொல். கிளவியாக்கம் சூத். 11) தமிழ்மொழியின் சொற்றொடர் ஒழுங்குபற்றிக் கூறுகின்றது. தொல்காப்பியர் காலந் தொடக்கம் இன்று வரையும் இதே ஒழுங்கு முறையிலேயே நம்முடைய வாக்கிய ஒழுங்கு அமைகின்றது. ஆங்கில மொழியிலே He comes என்றும், They come என்றும் பேசுவதும் எழுதுவதுமே சரியானதாகும். எவராவது They comes என்றோ He come என்றோ எழுதுவதும் இல்லை; பேசுவதும் இல்லை. இத்தகைய தொடர்பு இயைபு ஆங்கில மொழியிலே சொற்றொடர் வரம்பாக அமைந்துள்ளது. எவரும் அதனை மீறுவதில்லை. இதே போன்ற இயைபு வரம்பு தமிழ்மொழியிலும் இருக்கின்றது. இதனையே தொல்காப்பியச் சூத்திரமும் (கிளவியாக்கம்: 11) கூறுகின்றது. இன்று இந்த வரம்பினைக் கற்றவரும் மற்றவருமே மீறுவதைக் காண்கிறோம். “பல கூட்டங்கள் நடைபெற்றது” என்றும், “ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன” என்றும் எழுதியும் பேசியும் வருகின்றனர். ஆங்கில மொழியினை எழுதும்பொழுதும் பேசும்பொழுதும் வரம்பு மீறாத கனவான்கள் தமிழ்மொழியிலே இலகுவாக மீறுகின்றார்கள். இதற்காகத்தான் இவ்விலக்கண வரம்பினை மீறக்கூடாது என்று இளவயதிலேயே பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கவேண்டியுள்ளது.

சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கவிதை ஆகிய வற்றிலே பேச்சு வழக்கினைக் கையாண்டு இலக்கியங்கள் படைக்கத் தொடங்கிய போது, இவ்வாறு இலக்கியங்கள் படைப்போர் இலக்கண வரம்பினை மீறுவாரென உயர்இலக்கிய நூல் வல்லாராலே

கூறப்பட்டது. நம்முடைய மொழி இரு வழக்குப் பண்டையது. பேச்சு வழக்கினைச் சில சந்தர்ப்பங்களிலும் எழுத்து வழக்கினை வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் பயன்படுத்தி வருகின்றோம். இன்றைய இலக்கியங்களைப் படிக்க, பேச்சு வழக்கு வேண்டியுள்ளது. இவ்வழக்கினைப் பிள்ளைகளுக்குத் தனியாகக் கற்பிக்க வேண்டியதில்லை. அது அவர்கள் இயற்கையாகவே அறிகின்ற மொழி. ஆனால் நம்முடைய மொழியிலே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட செம்மொழி இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை நம்முடைய பிள்ளைகள் படித்து இரசிப்பதற்கு இலக்கிய வழக்கினை அவர்கள் அறிய வேண்டிய அவசியமுண்டு. இதனால் பண்டைத்தமிழ் இலக்கணப் பயிற்சி பெறவேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது. மேலும் இன்றும் அன்றிருந்து வரும் செந்தமிழ் அமைப்புள்ள மொழியினையே பேசுகிறோம். சொற்களின் வடிவம், ஒலிகள் சிற்சில இடங்களில் வேறுபடலாம். ஆனால் அமைப்பு ஒன்றாகவே உள்ளது. எனவே பண்டைய மொழி இயல்புகளைக் கூறும் நம்முடைய இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்ற இலக்கண வரம்புகளை நாம் நமது நல்ல தேவைகளுக்காகப் பேண வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

தமிழில் இலக்கியமொழி – பேச்சுமொழி வேறுபாடு:

மொழிக்கல்வி என்பது நமக்கு தமிழ் இலக்கண இலக்கியக் கல்வியாகவே அமையும். ஆனால் மேலைத் தேயத்தில் அது தனியே மொழி இலக்கணக் கல்வியாகவே அமையும். அவர்களுக்கு இலக்கியமொழி பேச்சுமொழி என்ற வேறுபாடு கிடையாது. இலக்கண அமைப்புக்கு எடுத்துக்காட்டுகள் தேடி இலக்கியங்களுக்குச் செல்லவேண்டிய தேவை இல்லை. ஆனால் தமிழ்மொழியிலோ இலக்கிய மொழி பேச்சுமொழி என இரு வேறுபட்ட வழக்குகள் உள். மொழி அமைப்புக்கு, பேச்சு வழக்கிலே எடுத்துக்காட்டுக் கொடுக்கும் அதேவேளை இலக்கிய வழக்கில் இருந்தும் எடுத்துக் காட்டுத் தரவேண்டியுள்ளது. இவ்வாறான வேறுபாடுகள் இருப்பினும் சில மொழி அமைப்புகள் சொற்றொடர்கள் ஆகியன இலக்கிய வழக்கென்றாலும் பேச்சு வழக்கென்றாலும் இலக்கண வரம்பு பேண வேண்டிய

நிலையுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, “குயில் கூவிற்று” என்றோ “குயில் கூவிச்சு” என்றோ கூறினாலும் இவை இலக்கண வரம்பினைப் பேணுகின்றன. ஆனால் “குயில் கரைகின்றது” என்றோ “குயில் கரையுது” என்றோ கூறினால் அவை இலக்கண வரம்பினை மீறுவனவாக அமைகின்றன. இலக்கணக் கல்வியில் இவ்விடயத்திலே நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

புணர்ச்சி விதிகள்:

தமிழ் மொழியில் இலக்கணம் தொடர்பாகப் புணர்ச்சி விதிகள் ஒரு வகையில் இலக்கண வரம்புகளாக அமைகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, ‘சேதா’ என்ற சொற்றொடரைச் ‘செம்மை + ஆ’ எனப் பிரித்துக்காட்டி, மையீற்றுச் சொற்களின் மாற்றங்களுக்குக் கூறப்பட்ட விதிகளுக்கேற்பப் புணர்த்திக்காட்டலாம். சிறிய பகுதிகளாக உள்ள மொழிக் கூறுகள் பல விதிகளின் பிரயோகத்தினால் முழுமையடைகின்றன என மொழியியலூடாக அறிகிறோம். மையீற்றுச் சொற் புணர்ச்சிகளும் அவ்வாறே நடைபெறுகின்றன. ‘சேதா’வைப் பார்ப்போம் (நன்னூல் சூத்.136):

- ◆ செம்மை + ஆ > செம் + ஆ - விதி 1: ஈறு போதல்
- ◆ செம் + ஆ - விதி 2: இடையகரம் இ ஆதல். இவ்விதி இங்கு வேண்டியதில்லை.
- ◆ செம் > சேம்; சேம் + ஆ - விதி 3: ஆதி நீடல்
- ◆ சேம் + ஆ - விதி 4: அடியகரம் ஐ ஆதல் இவ்விதி இங்கு வேண்டியதில்லை.
- ◆ சேம் + ஆ - விதி 5: தன்னொற்றிரட்டல். இவ்விதி இங்கு வேண்டியதில்லை.
- ◆ சேம் + ஆ - விதி 6: முன்னின்ற மெய் திரிதல்.
- ◆ சேம் > சேத்
- ◆ சேத் + ஆ = சேதா - விதி 7: இனமிகல். இவ்விதி இங்கு வேண்டியதில்லை.

மொழியினுடைய இயல்புகளை அவதானித்து அவற்றினுடைய இயல்பான போக்குகளையே தமிழ் இலக்கண நூலார் விதிகளாகக் கூறியுள்ளனர். அவை விதிமுறைகள் அமைக்கவேண்டும் என அமைக்கப்பட்ட சூத்திரங்கள் அல்ல. எண்கணிதத்தில் விதிகள் அமைந்திருப்பன போலவும், சொம்ஸ்கி என்னும் மொழியியலாளர் உருவாக்கிய பிறப்பாக்க மாற்றமைப்பு இலக்கணத்தில் விதிகள் அமைவன போலவுந்தான் தமிழ் இலக்கண விதிகளும் அமைகின்றன.

தமிழ் எழுத்துக்களின் உச்சரிப்பு:

இலக்கண வரம்பினை இறுக்கமாகப் பேண வேண்டுமென்பதற்கு இன்னொரு விடயத்தினை நோக்கலாம். தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் தமிழ் எழுத்துக்களின் உச்சரிப்பினை மிகத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளனர். தமிழில் மூன்று பிரிவழி ஒலிகள் இருக்கின்றன. அவை: ல், ழ், ள். ஆகிய மூன்றுமாகும். பெரும்பாலான, தமிழ் பேசும் இடங்களிலெல்லாம் ‘ழ்’, ‘ள்’ என்பன ‘ள்’ என்றே ஒலிக்கின்றன. வாழ், வாள் என்பன வாள் என்றே உச்சரிக்கப்படுகின்றன. இதனால் இவற்றை எழுதும் போதும் ஒரே எழுத்தினால் எழுதிவிட்டு, சந்தர்ப்பம் நோக்கிப் பொருள் கொள்ளலாமே எனச் சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். ஆங்கில meat / meet என்னும் சொற்களை meet என்று மட்டும் எழுதிவிட்டு சந்தர்ப்பம் நோக்கி அது ‘இறைச்சியைக் குறிக்கும் meat அல்லது ‘சந்தித்தல்’ குறிக்கும் meet எனக் கொள்ளலாம் என யாரும் அபிப்பிராயம் கூறினால் ஆங்கிலேயர் ஏற்றுக்கொள்வார்களா? தமிழில் ழ், ல், ள் தொடர்பாக நாம் எவ்வித விட்டுக்கொடுப்பும் செய்ய வேண்டியதே இல்லை. மாணவர்களுக்கு அம்மூன்று எழுத்துக்களையும் பயிற்றுவதுடன் பண்டைக்காலந் தொடக்கம் இம்மூன்று எழுத்துக்களாலமைந்த சொற்களையும் பயிற்றவேண்டும்.

நிறைவுரை:

மேலைத்தேயத்தவர் சிலர் தமிழ் மொழியைக் கற்பது சிரமமானது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நம்மவர்கள் சிலரும் தமிழ் இலக்கணக் கல்வி கடினமானது என்று கூறிவந்துள்ளனர். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் படிக்காமலும் பழந்தமிழ் மொழி இலக்கணப் பயிற்சி பெறாமலும் ஆக்க இலக்கியம் படைத்தவர்கள் தம்முடைய ஆக்கங்களை, பழந்தமிழ் வல்லுநர் குறை கூறிய பொழுது பழந்தமிழ் இலக்கணப் பயிற்சி வேண்டியதில்லை என்னும் வாதத்தினை முன்வைக்கத் தொடங்கினர். தமிழைப் பிழையாக எழுதவும் பேசவும் முடியும் என்ற நிலைக்குக்கூடச் செல்கின்றது. தமிழ் இலக்கணம் பல வரம்புகளைக் கட்டியுள்ளது. இது தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தடையாயுள்ளது என்று கூட வாதங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. தமிழ்மொழி இது போன்ற பல அச்சுறுத்தல்களைக் காலத்துக்குக் காலம் எதிர்கொண்டு வந்த மொழி. தமிழ் இலக்கண வரம்புகள் மீறப்படவேண்டிய தேவையும் இல்லை. புதிய வளர்ச்சியை நாம் தடை செய்யவேண்டியதும் இல்லை. “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வருவல காலவகையி னானே” என்ற இலக்கண ஆணையும் உண்டு.

இலக்கணமும் இலக்கணவியலும்

முதுநிலைப் பேராசிரியர் ச. இராசாராம்
முன்னாள் தலைவர், இந்திய மொழிகள் பள்ளி,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.

இலக்கியத் “துறைப்படிப்பு” என்பதற்கு இணையாக, இலக்கணப் படிப்பை ‘இலக்கணவியல்’ என்னும் துறைப்படிப்பாக அறிமுகப்படுத்துகிறது இக்கட்டுரை.

மரபிலக்கணம்பற்றிய படிப்பை இலக்கியம் போல ஒரு துறைப்படிப்பாக (discipline) நிலைப்படுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தை இன்றைய இலக்கண ஆய்வுப்போக்குகள் வலியுறுத்துகின்றன. இந்நிலையில் இத்துறைப்படிப்பைக் குறிக்க ‘இலக்கணவியல்’ என்பதைவிட மற்றொரு சொல்லாக்கம் பொருத்தமாக அமையவில்லை. இச்சொல்லாக்கம், ஒரு சமூக விஞ்ஞானத்திற்கு இணையாக இலக்கணம் தொடர்பான புத்தாக்கச் சிந்தனைகளின் ஆய்வுத்தளம் என்னும் தன்னிலை விளக்கத்தோடு அமைந்துள்ளது.

“இலக்கண இயல் என்பது ஒரு மொழியில் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல்களை விஞ்ஞான ரீதியாகப் பன்முக நோக்கில் செய்யப்படும் ஆராய்ச்சியைக் குறிக்கும்” என்கிறார் சண்முகம் (1994:1).

இங்குத் தமிழ் ஆய்வு மரபைப் பின்பற்றி இலக்கணவியல் என்பது மொழியமைப்பு ஆய்வையும் இலக்கிய அமைப்பு ஆய்வையும் குறிப்பதாகவே கொள்ளப்படுகிறது என்று அவர் மேலும் விளக்கம் தருகிறார். இலக்கணவியல் என்பதற்கு நமக்குக் கிடைக்கின்ற முதலாவது பொருள் விளக்கம் இது.

சண்முகம், இலக்கணவியல் என்பதைத் தனியொரு துறைப்படிப்பாகத் தம் விளக்கத்தில் கருதவில்லை. இலக்கணம் தொடர்பாக இதுவரை நடந்திருக்கின்ற ஆய்வுகளை வகைப்படுத்தி, இலக்கண ஆய்வை மேம்படுத்தும் வழிவகைகளைக் காண முயல்கிறார். இவ்வாய்வுகளை ஒரு குடைக்கீழ்க் கொண்டுவர இச்சொல்லாக்கம் அவருக்குச் சிறப்பாகப் பயன்பட்டிருக்கிறது. இலக்கண ஆய்வை ஒரு துறைப்படிப்பாக நிலைப்படுத்துவது அவரின் நோக்கமாக இல்லை.

மேலே குறிப்பிட்ட இலக்கண ஆய்வு வகைப் பாட்டுக்கு மேலாக இலக்கண உருவாக்கம் தொடர்பான கோட்பாட்டுச் சிந்தனைகள் அடங்கிய ஒரு துறைப்படிப்பின் தேவை இன்று உணரப்பட்டுவருகிறது. இலக்கண உருவாக்கம் தத்துவார்த்த நெறிகளிலிருந்து நழுவி, கூடுதல் தருக்கவாதங்களோடு மொழிக்கட்டுமானத்திற்கும் விதிமுறையியல்பிற்கும் உட்பட்டு மொழிப்பாதுகாப்பு, மொழிப் பிழைநீக்கம், மொழித்தாய்மை என்னும் மொழிசார்ந்த சமூகப் பிரச்சினைகளை அகவயச்சார்பின்றி அணுகும் நிலையில் ஓர் அறிவியலின் தன்மையைப் பெறுவதுடன் ஓர் ஒழுங்கமைவில் மொழிப்புலமையாய் இலக்கணம் எனக் கட்டமைக்கப்படுகிறது. இக்கட்டமைப்பில் மொழிக்கூறுகளிடையேயுள்ள உறவுகள் விதிகளால் முறைப்படுத்தப்படுகின்றன. இம்முறைப்படுத்தம் (codification) அறிவியல் சார்பானது. இதனையே டயோனிசியஸ் த்ராக்ஸ்,

“பொதுவாகக் கவிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் பயன்படுத்துகிற மொழியின் தொழில்நுட்ப அறிவு இலக்கணம்” என ‘இலக்கணக்கலை’ என்னும் தம் நூலில் கூறுகிறார். இவ்விலக்கணம்பற்றிய படிப்பு இலக்கணவியல் என விரிவாக விளக்கலாம்.

பொதுவெளியில் இலக்கணம், நூற்பாக்களோடு நிறைவுறுவதாகத் தோன்றுவது மாயத் தோற்றமே. இத்தோற்றம் இலக்கண உருவாக்கம் சில கோட்பாட்டுச் சிந்தனைகளுக்கு வசப்பட்டது என்பதை நமக்கு உணர்த்துவதில்லை. விதி வரிசைப்படுத்தத்தை (ordering of rules) மிஞ்சிய இலக்கண உருவாக்கச் சிந்தனையின்மீது நம் ஆய்வுப் பார்வை விழவில்லை. இலக்கணக் கோட்பாடுகள் என்று இன்று நாம் கருதுவன, விதியாக்கத்தை மட்டுமே சுற்றிச் சுற்றி வளைய வருவதற்கு இம்மனப்பாங்கு முக்கியமான காரணம். இப்பின்னணியில் தமிழ் மரபிலக்கணங்களை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும் போது இலக்கணவிதிகளின் அமைப்பும் வரிசைப்படுத்தமும் சில மேம்

போக்கான கோட்பாட்டுச் சிந்தனைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

ஆனால், வீரசோழியம் போன்ற இலக்கணங்களில் விதிகளின் இருமொழியொப்பும், அவற்றை நிரல்படுத்துவதில் கற்றல் மற்றும் கற்பித்தல் பாங்குகளின் உள்ளடக்கமும் ஒரு கோட்பாட்டு உட்கிடப்பைப் புலப்படுத்தி நிற்பதை உணர முடிகிறது. இதற்கு அடிப்படையாகத் தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் மொழிக்கூறுகளுக்கு அப்பால் மறைவாகப் புலப்படுத்தும் மீச்சிந்தனைகளை (metaconcepts) இனங்காணும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இலக்கணவியல் என்னும் துறைப்படிப்பின் நோக்கம் இம்முயற்சியை விவரிப்பதாகும். இதன் முதற்படியாகக் கோட்பாட்டாக்கத்திற்கான பொது இலக்கணக் கருத்துருவாக்க வரைச்சட்டம் ஒன்று பின்புலமாக நிறுவப்பட வேண்டும். இப்பின்புலத்தில் இலக்கணத்தின் வரலாற்றுநிலை மற்றும் சமகாலநிலை, வைதிக மற்றும் அவைதிகசார்பு, பகுத்தறிவுவாதம் மற்றும் அனுபவவாத நிலைப்பாடு, அமைப்பொழுங்கு, மொழிபற்றிய கருத்தியல், விதிமுறை மற்றும் விளக்கமுறை நிலைப்பாடு, கற்றல்/கற்பித்தல் பாங்குபற்றிய அனைத்துச் செய்திகளும் இடம்பெற வேண்டும். இவற்றின் அடிப்படையில் தமிழிலக்கண மீக்கோட்பாட்டை (metatheory of Tamil grammatical tradition) விளக்குவது இலக்கணவியல் என்னும் துறைப்படிப்பின் முதன்மை நோக்கமாக இருக்க வேண்டும்.

எது இலக்கணம்? எது இலக்கணமன்று? எது நல்ல இலக்கணம்? இலக்கணத்தை எப்படி மதிப்பீடு செய்வது? இதற்கான மதிப்பீட்டுக் கருவிகள் என்னென்ன? ஓர் இலக்கண உருவாக்கத்திற்கான சமூக, அரசியல் காரணிகள் என்னென்ன? மொழி மாற்றங்களை இலக்கணம் எவ்வாறு உள்வாங்கிக் கொள்கிறது? இவை, இலக்கணத்தைப்பற்றிய மேலே குறிப்பிட்ட மீச்சிந்தனைகள் அடிப்படையில் எழும் வினாக்கள். இவற்றுக்கான விடை இலக்கண உருவாக்கம், அதற்கான சமூகத் தேவை, மொழிச் சூழமைவு என்பனவற்றையொட்டி அமையும். அப்போது கோட்பாடு, கொள்கை, அணுகுமுறை, நெறிமுறை எனப் பிரச்சினைகள் விசிறிவாழையாய் விரியும்.

எடுத்துக்காட்டாக, தமிழ் மரபிலக்கண உருவாக்கத்தில் சமயத்தின் பங்கைக் கூறலாம். ஓர் இலக்கணம் மேலெழுந்தவாரியாக சமண சமயச் சார்பையோ பௌத்த சமயச்சார்பையோ புலப்படுத்தி நிற்கிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். இது சமயம் பற்றிய மீச்சிந்தனை. இச்சிந்தனை, அடிப்படையில்

வைதிக அல்லது அவைதிக நெறியின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டது. இது இலக்கணத்தின் பிரதிகளான வழக்கோ செய்யுளோ விதித்தது என்பதைக்காட்டிலும் பண்பாட்டு மரபு விதித்தது. மீச்சிந்தனையில் பண்பாட்டு மரபு மொழிமரபோடு இரண்டறக் கலந்து கிடப்பதால் பண்பாட்டை விடுத்த மொழிமரபையோ மொழியை விடுத்த பண்பாட்டு மரபையோ தனி நிலையில் நினைத்துப்பார்க்க முடிவதில்லை. இலக்கண உருவாக்கத்தில் சமயத்தின் இவ் அடையாளத்தை மீநிலையில் வைதிகம் - அவைதிகம் என்னும் கருத்தியல் வாய்பாடாக (paradigm) அதைக் கருத வேண்டும். இதைப் போலவே, இலக்கண உருவாக்கம் உள்ளியல்பாகக் கொள்ளும் பல்வேறு மீச்சிந்தனைகள் இனங்காணப்பட வேண்டும். அவ்வாறு இனங்காணப்படும் போது இலக்கண ஆய்வுத்தளம் பிற துறைசார்ந்த (interdisciplinary) அறிவியல் விசாரணைகளை மேற்கொள்ளக்கூடிய துறைப்படிப்பாக மாறுகிறது. அத்துடன் ஒரு துறைப்படிப்பின் முழுமையையும் பெறுகிறது.

இலக்கணவியல் என்னும் இத்துறைப்படிப்பு பிற சமூக விஞ்ஞானத் துறைகளைப் போல் ஒரு பொதுவான மூலக்கோட்பாட்டை உருவாக்குவதில் முனைப்புக் காட்டுகிறது. அத்துடன், பல்வேறு இலக்கணக் கோட்பாடுகளை மதிப்பீடு செய்வதும் மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையில் ஏற்படும் தள்ளுவதும் மாற்றாகப் புதிய கோட்பாட்டு உருவாக்கங்களுக்கு வழிகாண்பதும் இத்துறைப்படிப்பின் செயற்பாடுகளாகும். இதன்மூலம் இலக்கணவியலை மொழியியல் என்னும் துறைப்படிப்பின் முன்னோடித் துறைப்படிப்பாக அறிவியல் அர்த்தப்பாட்டோடு நிலைநிறுத்த முடிகிறது.

இதற்கான முதற்படியாக இலக்கணவியல் மரபிலக்கணங்களை ஆழமான மறுவாசிப்பிற்கும் அவற்றின் பல்வேறு ஆய்வுக் கருத்துகளை மறுமதிப்பீட்டிற்கும் கட்டாயப்படுத்தியுள்ளது. இவை தொடர்பாக நாம் மேற்கொள்ளும் விசாரணைகள் துறைப்படிப்பு என்னும் வட்டத்திற்குள் கொண்டுவரப்பட்டாலொழிய மொழியைப்பற்றிய பொதுவான பிரச்சினைகளின் தீர்வுகளுக்கான அணுகுமுறைகளையோ விதிமுறைகளையோ அறிவியல் நோக்கில் கண்டடைய முடியாது.

துணை நூல்கள்:

இராசாராம், சு. 2010. இலக்கணவியல்: மீக்கோட்பாடும் கோட்பாடுகளும், நாகர்கோவில் : காலச்சுவடு.

சண்முகம், செ.வை. 1994. இலக்கண உருவாக்கம், சென்னை : மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

புணர்ச்சி - சில அடிப்படைகள்

- த.யுவராஜன்

புணர்ச்சி என்று இன்றளவும் சொல்லப்பட்டு வருவதை நன்னூலார் புணரியல் முதற் சூத்திரத்தில் 'புணர்ப்பு' என்றுதான் சொல்கின்றார். அது வருமாறு:

“மெய்யுயிர் முதலீ றாமிரு பதங்களுந்
தன்னொடும் பிறிதொடு மல்வழி வேற்றுமைப்
பொருளிற் பொருந்துழி நிலைவரு மொழிகள்
இயல்பொடு விகாரத் தியைவது புணர்ப்பே.”

(நன். சூ.151)

“மெய்யையும் உயிரையும் முதலும் ஈறுமாகவுடைய பகாப்பதம், பகுபதம் என்னும் இரண்டு பதங்களும்; தன்னொடு தானும் பிறிதொடு பிறிதுமாய்; அல்வழிப் பொருளினாலேனும் வேற்றுமைப் பொருளானாலேனும் பொருந்துமிடத்து; நிலைமொழியும் வருமொழியும் இயல்போடாயினும் விகாரத்தோடாயினும் பொருந்துவது முன் சொல்லப்பட்ட புணர்ச்சியாம்.” என்று ஆறுமுக நாவலர் உரை தந்துள்ளார்.

153ஆவது சூத்திரத்தில் நன்னூலார் இயல்பு புணர்ச்சி என்பது இவ்வாறு இவ்வாறு புணர்வதுதான் என்று சொல்லாமல் விகாரத்துடன் தொடர்புபடுத்தி,

“விகார மனைத்து மேவல தியல்பே”

என்று இயல்பு புணர்ச்சிபற்றிக் கூறுகிறார். விகாரப் புணர்ச்சிபற்றிய நன்னூலாரின் சூத்திரம் பின்வருமாறுள்ளது.

“தோன்ற றிரிதல் கெடுதல் விகாரம்
மூன்று மொழிமூ விடத்து மாகும்.” (நன். சூ.153)

தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் என்னும் மூவகை விகாரமும் முதல், இடை, கடை என்னும் மூவிடத்திலும் தக்கபடி வந்து புணரும். இயல்பு புணர்ச்சி - விகாரப் புணர்ச்சி என்று தலைப்பிட்டுப் பழகிப்போனதால் கற்பிக்கும் போது முதலில் இயல்பு புணர்ச்சியையும் அதன் பின்னர் விகாரப் புணர்ச்சியையும் கற்பிப்பதும் பலருக்குப் பழகிப்போய்விட்டது.

இயல்பு புணர்ச்சியை முதலில் கற்பிப்பதைவிட விகாரப் புணர்ச்சியை முதலில் கற்பிப்பது மாணவர் களுக்கு இயல்பு புணர்ச்சியைக் விளங்கிக்கொள்வதற்கு வசதியாயிருக்கும் எனலாம். இவ்வாறு இலகுவான வழிகளைத் தேடுவது நல்லது; இல்லாவிட்டால் “ஆர்வத்துடன் தமிழ்மொழி கற்க விரும்பும் மாணவருக்குச் சிவத்த வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டி இலக்கணத்துறையில் அவனை முகம் சுளிக்கச் செய்துவிடுவது புணர்ச்சி இயல் எனலாம்.” என்று பண்டிதர் க. வீரகத்தி (2011) சொல்வதைத் தொடர்ந்து உண்மையாக்கிக் கொண்டே இருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும்.

(உ-ம்):

தோன்றல் - அ + வீடு = அவ்வீடு
திரிதல் - ஆள் + பதிவு = ஆட்பதிவு
கெடுதல் - மனம் + வேதனை = மனவேதனை

இங்கு சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள மூவகை விகாரங்களும் தவிர்ந்தன யாவும் இயல்பு புணர்ச்சிக்கு உரியவை என்று கற்பிக்க யோசித்துப்பாருங்கள்.

தொல்காப்பியர், ‘மூன்றே திரிபு இடன் ஒன்றே இயல்பு’ என்று கூறுவார். இங்கு கூறப்பட்டுள்ள ‘திரிபு’ என்பதை நன்னூலார் ‘விகாரம்’ என்று சுட்டுவார். அந்த மூவகைத் திரிபுகளையும் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார், தொல்காப்பியர்.

“அவைதாம்
மெய் பிறந்து ஆதல் மிகுதல் குன்றல்
இவ்வென மொழிப திரியும் ஆறே.”

தொல்காப்பியர் ‘மிகுதல்’ என்று கூற, நன்னூலார் ‘தோன்றல்’ என்று கூறுவதையும் தொல்காப்பியர் ‘மெய் பிறந்து ஆதல்’ என்று கூற, நன்னூலார் ‘திரிதல்’ என்று கூறுவதையும் தொல்காப்பியர் ‘குன்றல்’ என்று கூற, நன்னூலார் ‘கெடுதல்’ என்று கூறுவதையும்; அவற்றைச் சொல்லும் ஒழுங்கில் மாற்றம் இருப்பதையும் கவனத்திற்கொள்வது நல்லது.

மேலும், சில புணர்ச்சி அடிப்படைகளைப் பார்ப்போம்.

(1) உடம்படுமெய் தொடர்பாக நன்னூலாரின் 162ஆவது சூத்திரம் பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றது.

“இ ஈ ஐவழி யவ்வு மேனை
உயிர்வழி வவ்வு மேமுனிவ் விருமையும்
உயிர்வரி னுடம்படு மெய்யென் றாகும்.”

இச்சூத்திரம், நிலைமொழியில் உயிரெழுத்தும் வருமொழியில் உயிரெழுத்தும் நிற்கும் போது யகர, வகர மெய்கள் வருவதை வரையறுத்துக் கூறுகின்றது. அதாவது, நிலைமொழியில் இ, ஈ, ஐ என்னும் உயிர்கள் நிற்கும் போது வருமொழியில் உயிர் வந்தால் நிலை மொழியையும் வருமொழியையும் உடம்படுத்த யகர மெய் (ய்) வரும். நிலைமொழியில் இ, ஈ, ஐ, என்னும் உயிர்கள் தவிர்ந்த ஏனைய உயிர்கள் நிற்கும் போது வருமொழியில் உயிர் வந்தால் நிலைமொழியையும் வருமொழியையும் உடம்படுத்த வகர மெய் (வ்) வரும். நிலைமொழியில் ஏ என்னும் உயிர் நிற்கும் போது வருமொழியில் உயிர் வந்தால் நிலைமொழியையும் வருமொழியையும் உடம்படுத்த யகர மெய் (ய்) அல்லது வகர மெய் (வ்) வரும். எகரம் சொல்லில் ஈறாக வருவதில்லை. மேலும் தொல்காப்பியர், உடம்படுமெய்பற்றிச் சொல்லும் போது நன்னூலார் வகைப்படுத்திச் சொல்வது போலல்லாமல் பொதுவாகவே சொல்லிச்செல்கின்றார். அச்சூத்திரம் வருமாறு:

“எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யின் உருபுகொளல் வரையார்.”

மேலும் நன்னூலார், புணரியலில் தோன்றல், தோன்றதல், தோன்றும், தோன்றும் எனும் சொல் லாட்சிகளை நான்கு இடங்களில் மட்டுமே பயன் படுத்துகின்றார். ஏனைய இடங்களில் மிகுதல் என்ற சொல்லட்சியையே (மிகும், மிகா என்றவாறு) பயன்படுத்துகின்றார். இவ்வாறு பயன்படுத்திய நன்னூலார், உடம்படுமெய் விடயத்தில் இந்த இரு சொல்லாட்சியையும் பயன்படுத்தாமல் ‘உடம்படு மெய் என்றாகும்’ என்றே பயன்படுத்துகின்றார்.

நன்னூலுக்கு விருத்திரை எழுதிய முகவை இராமானுசக் கவிராயர், “இந்த உடம்படுமெய்யின் தோற்றம், தோன்றல் விகாரம் போலாகாது, ‘இடைவிட்ட உலோகங்களை இணைக்கும் பற்றாசு போல வருதலின் இப்புணர்ச்சியை இயல்பு புணர்ச்சியென்று சொல்ல வந்தவர், உடம்படுமெய் தோன்றுமென்னாமல், ‘உடம்படுமெய்யென்றாகும்’ என்றார்.”

மேலும், திருநெல்வேலி சங்கரநமச்சிவாயப்

புலவரால் செய்யப்பட்டதும் திருவாடுதுறையாதீன வித்துவானாகிய சிவஞான சுவாமிகளால் திருத்தப் பட்டதும் யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டதுவுமாகிய நன்னூல் விருத்தி யுரையில், “இவ்வுடம்படுமெய்களின் தோற்றம் ஏனைத் தோன்றல் விகாரம் போலாது மயங்காதன மயங்குதற்கு ஆசு போல வந்தமையின், இப்புணர்ச்சியை இயல்பு புணர்ச்சி யென்று கூறுவார் கூற்றும் அமையுமென்பார், உடம்படுமெய் தோன்றுமென்னாது உடம்படுமெய் யென்றா மென்றார். நிலைமை இவ்வாறிருக்க இன்றைய வினாத்தாள்கள் உடம்படு மெய்யைத் தோன்றல் என்றே மெய்ப்பிக்கின்றன. இந்தச் சிக்கலை அவிழ்ப்பது அறிஞர் பெருமக்களின் கடனாகும்.”

(2) மகரத்தை ஈறாகக் கொண்ட சொல்லின்முன் ‘அத்து’ எனும் சாரியை புணருமாற்றைப் பார்ப்போம்.

மரம் + அத்து + இல் = மரத்தில்

எனப் புணரும். இச்சூழலில் மரம் என்பதிலுள்ள ‘ம்’ கெடும். அப்போது மர + அத்து + இல் என நிற்கும். இங்கு மர என்பதற்கும் அத்து என்பதற்கும் இடையில் வகர (வ்) உடம்படுமெய் வந்து ‘மரவத்து’ என்று புணர்ந்து பின்னர் ‘இல்’ என்பதுடன் புணரவேண்டும். அது ‘மரவத்தில்’ என்று புணரும். ஆனால் அவ்வாறு புணரமாட்டாது. இங்கு உடம்படுமெய் வராது. மாறாக அப்புணர்ச்சி பின்வருமாறு அமையும்:

முன்னர் சொன்னது போல் இங்கு மகரம் கெட்டு மர + அத்து + இல் என நிற்கும். அடுத்து, அத்துச் சாரியையில் உள்ள முன்னுயிர் அதாவது ‘அ’ கெடும். அது, மர + த்து + இல் என நிற்கும். அதன் பின்னர், மரத்து + இல் என நிற்கும். பின்னர், “உயிர்வரின் உக்குறள் மெய்விட்டு ஓடும்...” (நன்.சூ.164) எனும் சூத்திர விதிக்கேற்ப ‘மரத்தில்’ எனப் புணரும்.

(3) மகரத்தை ஈறாகக் கொண்ட சொல்லின் முன் உயிர் புணருமாற்றைப் பார்ப்போம்:

மரம் + அடி = மரவடி

எனப் புணரும். இச்சூழலில் மரம் என்பதிலுள்ள ‘ம்’ கெடும். அப்போது மர + அடி என நிற்கும். இங்கு மர என்பதற்கும் அடி என்பதற்கும் இடையில் வகர (வ்) உடம்படுமெய் வந்து ‘மரவடி’ என்று புணரும். இவ்வாறு வட்டம் + ஆழி = வட்டவாழி, கூட்டம் + அறிக்கை = கூட்டவறிக்கை என்றவாறு புணரும். ஆனால் இன்றைய சூழலில் வட்டவாழி என்றோ கூட்டவறிக்கை என்றோ பயன்படுத்துவதில்லை என்றே சொல்லலாம். மாறாக வட்ட ஆழி, கூட்ட அறிக்கை என்றே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சிலர் கூட்டறிக்கை என்றும் பயன்படுத்து

கின்றனர். கூட்ட அறிக்கை வேறு; கூட்டறிக்கை வேறு. இவையிரண்டும் வெவ்வேறு பொருளுடையவை என்பதைக் கவனத்திற்கொள்வோம்.

(4) 'தேன்' என்னும் சொல் புணருமாற்றை இங்கு பார்ப்போம்.

தேன் எனும் சொல் நிலைமொழியிலும் வல்லெழுத்து வருமொழியிலும் வரும் போது இயல்பாகவும் 'தேன்' என்பதிலுள்ள இறுதி னகரம் (ன்) கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுந்தும் வரும்.

"தேன் கிளவி வல்லெழுத்து இயையின் மேனிவை ஒத்தலும் வல்லெழுத்து மிகுதலும் ஆமுறை இரண்டும் உரிமையும் உடைத்தே வல்லெழுத்து மிகுவழி இறுதி இல்லை."

உ-ம்:

தேன் + குழல் = தேன்குழல்

தேன் + குழல் > தே + குழல் = தேக்குழல்

வல்லெழுத்து மிகுவது மட்டுமன்றி மெல்லெழுத்து மிகுவதும் குற்றமில்லை.

"மெல்லெழுத்து மிகினும் மானம் இல்லை."

உ-ம்:

தேன் + குழல் > தே + குழல் = தேங்குழல்

தேன் எனும் சொல் நிலைமொழியிலும் மெல்லெழுத்து வருமொழியிலும் வரும் போது இயல்பாகவும் 'தேன்' என்பதிலுள்ள இறுதி னகரம் (ன்) கெட்டு மெல்லெழுத்து மிகாமலும் வரும்.

"மெல்லெழுத்து இயையின் இறுதியொடு இயையும்."

உ-ம்:

தேன் + மொழி = தேன்மொழி

தேன் + மொழி > தே + மொழி = தேமொழி

ஆக, தேன் எனும் சொல், நிலைமொழியில் நிற்கும் போது வருமொழியில் வல்லெழுத்து வந்தால் அது மூன்று விதமாகப் புணரும் என்பதைக் கவனத்திற்கொள்ளல் வேண்டும். அவை வருமாறு:

1. தேன் + குழல் = தேன்குழல்

2. தேன் + குழல் = தேக்குழல்

3. தேன் + குழல் = தேங்குழல்

தேன் எனும் சொல் நிலைமொழியிலும் இறால் எனும் சொல் வருமொழியிலும் வரும் போது 'தேன்' என்பதிலுள்ள இறுதி னகரம் (ன்) கெடாமல் இயல்பாய் அமையும்.

"இறா அல் தோற்றம் இயற்கையாகும்."

தேன் + இறால் = தேனிறால்

தேன் எனும் சொல் நிலைமொழியில் நிற்கும் போது வருமொழியில் வல்லெழுத்து, மெல்லெழுத்து என்பன வருமாயின் அவ்வேளையில் நடைபெறும் புணர்ச்சி மாற்றங்களை மேலுள்ள தமது சூத்திரங்களால் குறிப்பிட்டுக்காட்டிய தொல்காப்பியர், தேன் எனும் சொல் நிலைமொழியில் நிற்கும் போது வருமொழியில் உயிரெழுத்து, இடையின எழுத்துக்கள் வரும் போது நடைபெறும் புணர்ச்சி மாற்றங்களைச் சுட்டுவதற்கான சூத்திரங்களை இந்த இடத்தில் தரவில்லை. அதேவேளை உயிரெழுத்தில் தொடங்கும் 'இறால்' எனும் சொல் தொடர்பாகச் சூத்திரம் செய்துள்ளார். ஆக, உயிரெழுத்து, இடையின எழுத்துக்கள் தொடர்பாகத் தனித்தனிச் சூத்திரங்கள் செய்யாத படியால் அவை புணரும் போது இயல்பாகப் புணரும் என்று கருதிவிட்டார் போலும். இங்கு தரப்பட்ட சூத்திரங்கள் முறையே தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் புள்ளி மயங்கியலில் உள்ள 45, 46, 47, 48ஆம் சூத்திரங்களாகும்.

தொல்காப்பியர் தனித்தனியே சூத்திரங்கள் செய்து சொல்கிறார். ஆனால் நன்னூலார் ஒரேயொரு சூத்திரம் மட்டுமே செய்துசொல்கிறார். அது வருமாறு:

"தேன்மொழி மெய்வரி னியல்பு மென்மை

மேவி னிறுதி யழிவும் வரின்

ஈறுபோய் வலிமெலி மிகலுமா மிகுவழி."

(நன். சூ. 214)

"தேன் என்னுஞ் சொல் மூவின மெய்களும் வரின் இறுதி னகர மெய் இயல்பாதலும் மெல்லினம் வரின் அம்மெய் இயல்பாதலேயன்றிக் கெடுதலும் வல்லினம் வரின் அம்மெய் இயல்பாதலேயன்றிக் கெட வந்த வல்லினமாவது அதற்கினமாவது மிகுதலும் ஆகும்; இருவழிக்கண்ணும்." என்று காண்டிகையுரை தந்த ஆறுமுக நாவலர் கூறுகின்றார்.

உ-ம்:

1. மூவின மெய்கள் வருதல் (இயல்பு):

தேன்தீது, தேன்மாண்டது, தேன்வலிது.

2. மெல்லின மெய் வருதல் (இயல்பு, கெடுதல்):

தேன்மொழி, தேமொழி.

3. வல்லின மெய் வருதல் (இயல்பு, மிகுதல், இனம் மிகுதல்):

தேன்குடம், தேக்குடம், தேங்குடம்.

தேன் என்னும் சொல்முன் உயிர் வந்தால் அடையும் மாற்றம்பற்றிச் சொல்லப்படவில்லை. அவ்வேளையில், "உடல்மேல் உயிர்வந்து ஒன்றுவது இயல்பே" எனும் விதி செயற்படும் என்பதைக் கவனத்திற்கொள்ளுங்கள். (உ-ம்: தேன் + அடை = தேனடை).

தமிழிலக்கண நூல்கள்: அச்சும் ஆய்வும்

முனைவர் இரா. வெங்கடேசன்

இளநிலை ஆராய்ச்சி அலுவலர்,
செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம்,
சென்னை - 600100.

iravenkatesan@gmail.com

+919940291072

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், சுவடியிலிருந்த பெரும்பாலான தமிழ் இலக்கண நூல்கள் அச்சுருவாக்கம் செய்யப்பட்டன. இலக்கண நூல்களின் அச்சுருவாக்கத்தினால் தமிழ் இலக்கணம்பற்றிய ஆய்வுகளும் வளரத் தொடங்கின. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பியர்கள் தமிழ்மொழியைப் படித்தறிய வேண்டிய தேவையும் புதிய கல்வி நிறுவன உருவாக்கத்தில் இடம்பெற்ற தமிழ்மொழிப் பாடத்திட்டங்களும் தமிழ் இலக்கண மீட்டெடுப்பிற்குக் காரணங்களாக அமைந்தன. பலவகையான புதிய இலக்கண நூல்களின் உருவாக்கத்திற்கும் சுவடியிலிருந்த பழந்தமிழ் இலக்கண நூல்களின் அச்சுருவாக்கத்திற்கும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்விமுறை காரணமாக இருந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நிலவிய கிறித்துவச் சமயப் பரப்புதல் காரணமாகவும் தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கணம்பற்றிய கல்வி முறைகள் ஊக்குவிக்கப்பட்டன. தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருந்த உள்முரண்கள் கிறித்துவச் சமயப் பரப்புதலுக்குப் பெருந்துணைபுரிந்தன. கிறித்துவப் பரப்பலுக்கு, இன்னொருபுறம் வளர்ந்த காலனிய அரசதிகாரம். காலனிய அரச அதிகார மையத்திற்கு மொழிப்படிப்புத் தேவைப்பட்டது. காலனியம், சமயம் எனும் இருவகையான பின்னணியில் உருவாக்கப்பட்ட இலக்கண நூல்கள் தமிழ்மொழிபற்றிய பல புதிய கூறுகளைக் கொண்டிருந்தன. அது நமது தமிழ் மரபிலக்கண நூல்கள் சுட்டிக்காட்டாத புதிய இலக்கணக் கூறுகளாகத் தென்பட்டன. அந்தப் புதிய கூறுகள் எவையெவை, அவை எப்படி நமது மொழியில் இடம்பெற்றன என்பதைப் பற்றி விவாதிப்பதாக இந்தக் கட்டுரை அமைகிறது.

புதிய இலக்கணக் கூறுகளைச் சுட்டிக்காட்ட, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அச்சுருவான இலக்கண நூல்கள் ஆதாரமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றுடன் தமிழ் இலக்கண வளர்ச்சிக்குப் பழந்தமிழ் இலக்கண நூல்களின் அச்சுப் பதிப்புகள் எவ்வகையில் பயன்பட்டன என்பது குறித்தும் இடையிடையே விவாதிக்கப்பட உள்ளன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நிகழ்த்தப்பட்ட இலக்கண ஆய்வுகள் தமிழ்மொழியின் இலக்கணச் சிறப்பு குறித்தும் ஒப்பீட்டு அளவில் திராவிட மொழிக் குடும்பம் குறித்தும் இருந்தன. இவற்றுள் முதலாவதை உள்ளூர்ப் புலமையாளர்களும் இரண்டாவதை ஐரோப்பியர்களும் முறையாகச் செய்தனர். ஐரோப்பியர்கள் மேற்கொண்ட ஆய்வுகள் சிறப்பான அளவில் இருந்தன. தமிழ்ப் புலமையாளர்கள் சிலரும் ஐரோப்பியர்கள் மேற்கொண்ட ஆய்விற்கு இணையாகத் தமிழிலக்கணம்பற்றிய ஆய்வுகளை நிகழ்த்தியுள்ளனர். அவற்றுள் சாமுவேல் பிள்ளை, தாவீது யோசேப்பு உபாத்தியாயர், முகவை இராமானுசக் கவிராயர் ஆகிய இவர்கள் குறிக்கத்தக்கவர்களாவர்.

ஐரோப்பியர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள தமிழ் இலக்கணப் பணிகள் குறித்துத் தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரம்(1961), கா. மீனாட்சி சுந்தரம் (1974), செ.வை. சண்முகம் (1993) ஆகியோர் சிறப்பாக ஆய்வு மேற்கொண்டுள்ளனர். அவர்களுள், ஐரோப்பியர்கள் மேற்கொண்ட மொழி ஆய்வு குறித்துச் செ.வை. சண்முகம்(1993) இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

கிறித்துவப்பாதிரிமார்கள் மக்களிடையே கிறித்துவச் சமயத்தைப் பரப்புவதற்காகத் தாங்கள் சென்ற பகுதியில் வழங்கும் மொழியை முதலில் கற்றுக்கொண்டு சமயப்பணியோடு மொழி ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டார்கள். அந்தச் சமயத்தில் தங்கள் நாட்டில் பழக்கப்பட்ட தொழில் நுட்பத்தையும் அறிவு நுட்பத்தையும் (அறிவியலையும்) பயன்படுத்தியதால் அவர்களின் மொழிப்பணி பாராட்டும்படியாக, அந்தந்த மொழி வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்துவிட்டது. இந்திய மொழிகளில் மொழிப் புதுமையாக்கத்துக்கும் வழி வகுத்தவர்களாகக் கிறித்துவப்பாதிரிமார்கள் கருதப்படுகிறார்கள். மொழியை எல்லாவிதத்திலும் எளிமைப்படுத்தினார்கள் என்று அவர்கள் மொழிப் புதுமையாக்கத்தைச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடலாம் (ப: 2).

தமிழ்நாட்டில் ஐரோப்பியர்கள் தமிழிலக்கணம் குறித்த ஆய்வுப் பணிகளைப் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து செய்துள்ளனர் என்றாலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அப்பணியைத் தீவிரமாகவும் முனைப்பாகவும் செய்துள்ளனர். பதினாறாம் நூற்றாண்டில், பெஸ்கியால் இத்தாலிய மொழியில் இயற்றப்பட்ட செந்தமிழ், கொடுத்தமிழ் எனும் இரண்டு இலக்கண நூல்களும் மூன்று நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு அச்சில் பதிப்பித்து வெளியிடும் சூழல் ஏற்பட்டது.

இந்த நூற்றாண்டில்தான் ஏனைய ஐரோப்பிய மொழிகளான பிரென்சு, ஆங்கில மொழிகளிலும் தமிழ் இலக்கணம் குறித்த நூல்கள் மிகுதியாக எழுதப்பட்டு அச்சுருவாக்கம் செய்யப்பட்டன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கணம் குறித்து எழுதப்பட்ட சில நூல்களின் விவரம் இங்குத் தரப்படுகின்றன.

Rudiments of Tamul Grammar: Combining with the Rules of Kodum Tamul or the Ordinary Dialect, an Introduction to Shen Tamul, or the Elegant Dialect, of the Language, Robert Andarson, Printed for J.M.Richardson, London, 1821.

A Grammar of the Tamil Language, C.T.E. Rhenius, Church Mission Press, Madras (Followed by: Abridgement of the Revd. C. Rhenius Tamil Grammar, Vepery: Examiner Press, 1838; 2nd ed., Madras: American Mission Press, 1846.), 1836.

Abridgment of Rhenius Tamil Grammar, C.T.E. Rhenius, with Additions And Improvements, American Mission Press, Madras, Second Edition, 1845.

A Letter To The Tranquebar Missionaries, Regarding 'Their Position, Their Proceedings, And Their Doctrine, G.U.Pope, American Mission Press, Madras, 1853.

Outline of Tamil grammar, Charles Graul, accompanied by specimen Tamil structure and comparative tables of the Flexional system in other Dravidian Dialects kaivyaanavanita. A Vedanta Poem. The Tamil Text with a Translation, a Glossary, and Grammatical Notes to which is Added on Outline of Tamil Grammar... (Bibliotheca Tamulica sive Opera Praecipua Tamulienium II) Leipzig: Dorffling & Franke: London: Williams & Norgate, 1855.

Catechism of Tamil Grammar, G.U.Pope, American Mission Press, Madras, 1855.

First Lessons in Tamil or, A Full Introduction to the Common Dialect of that Language, G.U.Pope, on the Plan of ollendorf and Arnold: For the use of Foreigners learning Tamil and of Tamulians learning English, American Mission Press, Madras, 1856.

A Larger Grammar of the Tamil Language in both us Dialects, G.U.Pope, to which are added the Nannul. Yapparungalam and other Native Authorities: with copious Exercises and Examples taken from the Best Authors, and an Analytical Index. P.R. Hunt, American Mission Press, Madras, 1858.

Second Catechism of Tamil Grammar, G.U. Pope, Public Instruction Press, Madras, 1858.

A Tamil Prose Reading Book, G.U. Pope, Printed and Published by P.R. Hunt, American Mission Press, Madras, 1859.

A Tamil Grammar designed for use in Colleges and Schools, John Lazarus, Madras: Addison; John Snow & Co, London, 1878.

A Progressive Grammar of Common Tamil, A.H.Arden, S.P.C.K. Press & Kegan Paul, Trench.Trubner & Co, Madras & London (Rev.by A. C. Clayton, Church Missionary Society, Madras, 4th ed., 1934; A Progressive Grammar of the Tamil Language, Christian Literature Society, Madras, 5th ed., 1942, 1891.

தமிழ் இலக்கணம்பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள இவ்வகை நூல்களில் காணப்படும் புதிய இலக்கணக் கூறுகள் பற்றிய ஆய்வை ஆழமாக நிகழ்த்த வேண்டிய அவசியமுள்ளது. இவற்றுள் திராவிட மொழிகள் குறித்துக் கால்டுவெல் மேற்கொண்ட ஆய்வானது தமிழ்மொழி குறித்து முற்றிலும் புதிய புரிதலை நமக்கு வழங்கியது. இது குறித்துத் தமிழ் அறிவுலகம் நன்கு அறியும். அவரின் A Comparative Grammar of the Dravidian South Indian Family of Languages எனும் நூல் 1856இல் முதன் முதலாக அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப் பெற்றுள்ளது. இதன் இரண்டாம் பதிப்பு இதே நூற்றாண்டில் (1875) வெளிவந்துள்ளது.

கால்டுவெல் திராவிட மொழிகள் குறித்து ஆய்வு மேற்கொண்ட அந்தச் சமகாலத்தில் எஸ். சாமுவேல் பிள்ளை எனும் உள்ளூர்த் தமிழ் அறிஞர் தமிழ்மொழிபற்றிய விரிவான ஆய்வை மேற்கொள்ள முயன்றிருக்கிறார். 1857இல் தாம் பதிப்பித்த 'தொல்காப்பிய நன்னூல்' எனும் ஒப்பீட்டு நூலின்வழித் தமிழ் இலக்கண ஆய்வை

அவர் மேற்கொண்டிருக்கிறார். இவரது ஆய்வு முயற்சி முக்கியமான ஒன்றாகும். தொல்காப்பிய நன்னூல் எனும் முதல் ஒப்பீட்டு நூலைச் சாமுவேல் பிள்ளை உருவாக்கியுள்ளார். தமிழில் இவ்வகை ஒப்பீட்டு நூல் உருவாக்க மரபை இவர்தான் தொடங்கிவைக்கிறார். தொல்காப்பிய நூற்பாக்களையும் நன்னூல் நூற்பாக்களையும் ஒப்பிட்டு விளக்கம் தரும் வகையில் அந்நூல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. ஒப்பீட்டுப் பணியுடன் சமகால மொழிவழக்கைச் சான்றுகாட்டி விளக்கும் வகையிலும் சாமுவேல் பிள்ளை இந்நூலை உருவாக்கியிருக்கிறார். இவற்றோடு தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம் ஆகிய பிற மொழி அமைப்புகளுடனும் தமிழ் மொழியை ஒப்பிட்டு விளக்கும் பணியையும் அவர் மேற்கொண்டிருக்கிறார்; ஒப்பீட்டு மொழி ஆய்வையும் சாமுவேல் பிள்ளை நிகழ்த்தியிருக்கிறார்.

சாமுவேல் பிள்ளை உருவாக்கிய தொல்காப்பிய நன்னூல் எனும் நூல் குறித்துச் செ.வை. சண்முகம் (1993)இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

கால்டுவெல் நூல் வெளிவந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு சாமுவேல் பிள்ளை என்ற தமிழ் நாட்டுக் கிறித்துவர் தொல்காப்பிய நன்னூல் வெளியிட்டதன் மூலம் வரலாற்று இலக்கணவியல் (HISTORICAL STUDY OF GRAMMARS) என்ற புதிய துறை உருவாக அடித்தளம் இட்டுச் சென்றுள்ளார். இலக்கண வரலாற்றின் ஒரு பகுதியாக இலக்கண வளர்ச்சி பற்றித் தெரிந்துகொள்ளவும் வரலாற்று இலக்கண இயல் உதவும் (ப: 15)

தொல்காப்பிய நன்னூல் எனும் ஒப்பீட்டு இலக்கண நூலின்வழி ஒப்பியல் மொழிநூல் குறித்த புதிய ஆய்வையும் சாமுவேல் பிள்ளை நிகழ்த்தியிருக்கிறார். தமிழ்ச்சூழலில் நிறுவனவயப்பட்டு மொழிநூல் ஆய்வை மேற்கொள்ள இந்த ஒப்பீட்டு நூலின்வழிச் சாமுவேல் பிள்ளை முயற்சிகள் மேற்கொண்டதாக வீ. அரசு (2010) மதிப்பிடுகிறார். இது குறித்து மேலும் அவர் இவ்வாறு குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார்:

1837ஆம் ஆண்டு முதல் நிருவாக மொழியாக ஆங்கிலம் அறிவிக்கப்பட்டது. 1841இல் ஆங்கிலவழிப் பயிற்றுவிக்கும் சென்னை மாநிலப் பள்ளிக்கூடம் (Madras Presidency School) உருவாக்கப்பட்டது. 1857இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கப்பட்டது. இக்காலங்களில் பெஸ்கி, கால்டுவெல், போப் ஆகிய பலர் தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கணம் குறித்த விரிவான ஆய்வுகளைச் செய்திருந்தனர். பெஸ்கி அவர்கள் தொன்னூல் விளக்கம் மற்றும் செந்தமிழ், கொடுத்தமிழ் இலக்கண நூல்களை உருவாக்கினார். பேச்சு மொழிக்கும் எழுத்து மொழிக்குமான உறவுகள் குறித்துப் பல்வேறு பதிவுகளை அவர் செய்தார். பிற்காலத்தில் மொழியியல் துறையில் நிகழ்த்தப்பட்ட பல்வேறு ஆய்வுகளுக்கான முன்னோடியாகப் பெஸ்கி (1680-1747) செயல்பட்டிருக்கிறார். 1855இல் போப், தமிழ்க் கையேடு (The Handbook of Tamil) என்ற மொழிப் பயில்வதற்கான நூலை உருவாக்கியிருந்தார். 1856இல் கால்டுவெல் திராவிட மொழிகளுக்கான ஒப்பிலக்கண நூலை உருவாக்கினார். 1816இல் எல்லீஸ் உருவாக்கிய திராவிட மொழிகள் என்னும் கருத்தாக்கத்தை 1856இல் கால்டுவெல் வரலாற்றுப் பூர்வமாகப் பதிவுசெய்தார். இந்தச்சூழலில்தான் 1858இல் சாமுவேல் பிள்ளை தொல்காப்பிய நன்னூல் பதிப்பு நூலைக் கொண்டுவருகிறார். இதன் மூலம் சமகால நிகழ்வுகளோடு சாமுவேல் பிள்ளை எவ்விதம் செயல்பட்டார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். இந்தக் கண்ணோட்டத்தில்தான் அவர் தமிழ் மொழிநூல் உருவாக்கத்திற்குத் தமிழ் இலக்கண நூல்களை எவ்வகையில் புரிந்து கொள்வது என்ற பணியை இப்பதிப்பின் மூலம் சாத்தியப்படுத்தியுள்ளார் (ப: 9).

தொல்காப்பிய நன்னூல் என்னும் நூல் வழியாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட தமிழ் இலக்கணம், தமிழ்மொழி குறித்த வரையறைகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இலக்கண ஆய்வின் முக்கியமான வெளிப்பாடுகளாகும். இலக்கண ஆய்வு வளர்ச்சிக்குப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கப்பட்ட மரபிலக்கண நூல்களின் அச்சுப் பதிப்புகள் எவ்வகையில் பயன்பட்டன என்பது குறித்தும் இந்தக்கருத்துகளிலிருந்து புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இவ்வகையான பல செயல்பாடுகள் (எழுத்து - சொல் இலக்கண ஆய்வுகள், யாப்பிலக்கண ஆய்வுகள், அணியிலக்கண ஆய்வுகள்) அந்நூற்றாண்டில் நடைபெற்றுள்ளன.

தொல்காப்பியத்தில் நான்கு தடவையும் சங்கம் மருவிய நூல்களான சிலப்பதிகாரத்தில் இரண்டு தடவையும் மணிமேகலையில் இரண்டு தடவையும் நாலடியாரில் ஒரு தடவையும் ஆசாரக் கோவையில் ஒரு தடவையும் 'இலக்கணம்' என்ற சொல் வந்துள்ளது.

டாக்டர் செ.வை.சண்முகம் (1994)

கமீழ்மொழியில் பயன்பாட்டு இலக்கணம்பற்றிச் சிந்திக்க இலங்கை முன்னோடிகள்

பேராசிரியர் செ.சீயாகராஜா

முன்னாள் தலைவர், மொழித்துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

இலங்கையின் இன்றைய இலக்கணக் கல்விச் சூழலில் மேற்குறிப்பிட்ட 'தமிழ்மொழியில் பயன்பாட்டு இலக்கணம்' (Functional Grammar in Tamil Language) எனும் விடயம் சார்ந்து அதிகளவு சிந்திக்க வேண்டிய அவசியம் காணப்படுகின்றது. எனினும், இவ்விடயம் தொடர்பாக எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இலக்கண ஆர்வலர் சிலர் ஆழமாகச் சிந்திக்க முற்பட்டிருப்பது ஆச்சரியமாகவுள்ளது. இவ்விதத்தில் 'இரட்டையர்' ('சாரதா' என்னும் புனைபெயரில் கவிதை எழுதிய தமிழாசிரியர் சரவணமுத்து, பண்டிதர் அ.பஞ்சாட்சரசர்மா) என்ற புனைபெயரில் 'மாறும் இலக்கணம்' என்ற தலைப்பில் நெடுங்கட்டுரை எழுதிய இருவர் நினைவு கூரப்பட வேண்டியவர்களாகவுள்ளனர். இவர்களை அவ்வாறு எழுதத் தூண்டியவர்களென்ற விதத்தில் சார்பாகவும் எதிராகவும் குறுங்கட்டுரைகள் எழுதியுள்ள 'பரம்', 'ஐயாறன்' ஆகிய இருவருங்கூட கவனிக்கப்பட வேண்டியவர்களே!

முதலில் 'பரம்' என்பவர் "இலக்கண மாறுபாடு" என்ற தலைப்பிலே எழுதிய கட்டுரைபற்றிக் கவனிக்கும்போது அதன் ஆரம்பப் பகுதி முக்கியமானதாகின்றது. அது பின்வருமாறு அமைகின்றது:

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையினானே" (நன்.சூ.462)

என்பது பண்டிதர்கள், புலவர்கள், வித்துவான்கள் ஆகிய யாவரும் போற்றிப் புகழும் நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலிலுள்ள ஒரு சூத்திரமாகும். இச்சூத்திரத்தைப் பதவுரை விருத்தியுடன் நன்கு கற்றுள்ள பண்டிதர்கள் சிலர் இலக்கணத்திலும் கால வேறுபாட்டால் மாறுபாடு உண்டாகுமென்பதை உணர்ந்திருந்தும் இக்காலத்து உலக வழக்கில் நன்கு நிலைபெற்று, இலக்கியங்களிலும் இடம்பெறத் தொடங்கிய சில இலக்கண மாறுபாடுகளை ஏற்க மறுக்கிறார்கள். மறுப்பதுடன் நில்லாது, அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளும் அறிஞர்களை 'மரபறியாதவர்கள்' என்று கூறித் தூற்றவும் முனைந்துள்ளனர்.

வளர்ந்துவருகின்ற எந்த மொழியிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துகொண்டேயிருக்கும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் யாரும் தொல் காப்பியர் காலத்துக்கும் நன்னூலார் காலத்துக்கும் இடையில் தமிழிலக்கணத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அறிந்துள்ளவர் எவரும் இன்றைய புதுமைத் தமிழில் காணப்படுகின்ற புதிய விசுவாசங்கள், வேற்றுமைகள், சந்திகள், வினை முடிபுகள் முதலியவற்றைக் கண்டு சீற வேண்டியதில்லை."

மேற்குறிப்பிட்ட குறுங்கட்டுரை தொடர்பாக 'எதிரொலி' எழுப்பிய வ.கந்தையாவினது குறுங்கட்டுரையின் முக்கியமான பகுதி பின்வருமாறு அமைகின்றது:

"... இவர் கருத்துப்படி இக்காலத்தில் வழங்கும் மாறுபாடுகள் அனைத்தையும் கொள்ளவேண்டுமென்பது பொருளல்ல; அம்மரபுகளை உலக வழக்கொடு ஒப்பக் கொள்ளலாமாயின் நன்னூலார் இலக்கணம் எழுதுவானேன்...?"

மேற்குறிப்பிட்ட இருகுறுங்கட்டுரைகள்பற்றியும் குறிப்பிட்டு, தமது கட்டுரையை ஆரம்பிக்கும் 'இரட்டையர்' பின்வரும் கருத்தை முன்வைக்கின்றனர்:

"இவ்விடயமாக நாம் சொல்லவந்தது என்ன வென்றால் தமிழிலக்கணத்தில் எழுத்திலும் சொல்லிலும் மாத்திரமன்றி யாப்பிலும் அணியிலுங்கூடப் பல மாற்றங்கள் செய்யப்படவேண்டும். இக்காலத்திற்கேற்ற இலக்கணங்கள் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதே..."

தொடர்ந்து, 'தமிழ் இலக்கணத்தில் காலந்தோறும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மிகப் பல' என்று குறிப்பிட்டு அவற்றுள் பலருமறிந்த முக்கியமான ஒருசிலவற்றை எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். அதே வேளையில் மொழி மாற்றங்களை ஏற்கும் முறைபற்றி நன்னூலார் கூறிய அனைத்தும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமை குறித்தும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மொழி

முதலாகாதன என விதிக்கப்பட்ட ரகர றகர லகரங்கள் சமகாலத்தில் மொழிக்கு முதலில் வருவதுபற்றியும் அவ்வகையான வடமொழிகளுக்கு முதலில் அ, இ, உ என்பனவற்றைச் சேர்க்குமாறு நன்னூலார் விதித்த போதும் எல்லோரும் அதை அநுசரிப்பதில்லை என்றும் அவ்வெழுத்துக்கள் சேர்க்கப்படாத சில சொற்கள் சில உண்டு என்றும் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். உ-ம்: ரப்பர், ரலிகர், ரூபாய், ரோஜா, ரோமர்.

மற்றொரு முக்கியமான விடயத்தையும் குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனத்துக்குரியது. அது பின்வருமாறு:

“தமிழ்ச் சொற்கள் எவற்றை எடுத்தாலும் அக்குவேறு ஆணி வேறாகக் கழற்றிப் பூட்டித் திறக்குந் திறமை பெற்ற பழைய இலக்கண வாதிகளிடம் சீமான், சீமாட்டி, குணவான், குணவதி, தனவந்தர் என்பன போன்ற சில சொற்களைப் பகுதி விசுதி எனப் பிரித்துக் காட்டுமாறு கேட்டால் அவை யெல்லாம் வடசொற்கள் திசைச் சொற்கள் என்றோ விதியில் விகாரம் பெற்றவை என்றோ கூறித் தப்பித்துக் கொள்ளப்பார்க்கிறார்கள். இச்சொற்களைத் தமிழில் சேர்த்து வழங்குவதனால் இவற்றையும் தமிழாகவே கருதி இலக்கியமும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாததல்லவா?”

மேலும் குறிப்பிடுவதாவது:

“தொல்காப்பியரின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்க்காமல், நன்னூலிலும் பிரயோக விவேக இலக்கணத்திலும் இடம்பெற்றுவிட்ட வடசொற்களைக் கூசாது கையாளும் இலக்கணவாதிகள் இக்காலத்தில் தமிழில் கலந்துகொண்டிருக்கும் சந்தாதார், ஜமீன்தார், மிரசுதார் போன்ற சொற்களையும் தமிழாக்கிக் கொண்டு பெயர் விசுதிகளோடு ‘தார்’ என்பதையும் இது போன்றவற்றையும் சேர்த்துக்கொள்வதால் வரக் கூடிய ஆபத்து எதுவுமில்லை.”

தமது இரண்டாவது கட்டுரையிலும் முதற் கட்டுரையில் தமிழில் பிறமொழிச் சொற்கள் வந்து கலப்பது தொடர்பான விதிகளை அநுசரிப்பதிலுள்ள சிக்கல்களைக் குறிப்பிட்டிருந்த இரட்டையர், இரண்டாவது கட்டுரையின் ஆரம்பத்திலும் அதுபற்றித் தொடர்ந்தும் எழுதுகின்றனர்; ‘பிறமொழிப் பெயர் களைக் கையாள்வது’பற்றிக் கவனத்திற்குட்படுத்தியுள்ளனர். உ-ம்: ஷேக்ஸ்பியர் - செக்ச்சிற்பியார், செகப்பிரியர், சேக்குவியர்.

மேற்கூறியவாறு நான்கு வகைப்பட்ட அமைப்புக்களைக் குறிப்பிடுவதால் ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்களாகப் பின்வருவனவற்றை எடுத்துரைக்கின்றனர்:

- (i) மூல உருவத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமை
- (ii) ஒருவரா பலரா என்ற ஐயப்பாடு எதிர்காலத்தில் எழக்கூடிய நிலைமை
- (iii) அதுபற்றி ஆய்வு செய்யா நிலைமை

தொடர்ந்து சொற்புணர்ச்சிபற்றி ஒரு கேள்வி எழுப்புகின்றனர். அதாவது கந்தபூராணத்திலுள்ள, திகழ் + சக்கரம் = திகடசக்கரம் என்று புணர்வதற்கு வீரசோழிய விதியை எடுத்துக் காட்டும் இலக்கண வாதிகள் அடுத்த செய்யுளில் ‘இணைந்தியல் காலை யரலக்கிரமும்’ என்னும் விதிக்கு மாறாய் ‘கச்சியின் விகட சக்ர கணபதி’ எனக் கச்சியப்பர் பாடியதற்கு விதி காணாதிருப்பதன் விந்தைதான் என்ன என்பதுதான் அக்கேள்வியாகும்.

இலக்கண நூலிலுள்ள முதனிலை, இறுதி நிலை விதிகளும் மெய்மயக்க விதிகளும் வருங்காலத்தில் மொழியாராய்ச்சிக்கேற்ற சாதனமாகத்தான் பெரும்பாலும் உபயோகப்படக்கூடுமென்பதும் ‘இரட்டையர்’ கருத்தாக உள்ளது.

பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் எழுதுவது தொடர்பாகவும் இன்னொரு கருத்து இவர்களால் முன்வைக்கப்படுகிறது. “வழக்கில் நிலைத்துவிட்ட பிறமொழிச் சொற்களை - அவை மூல உச்சரிப்புக்கு எவ்வளவுதான் மாறுபட்டனவாகவிருந்தாலும் மாற்றாமல் வழங்குவதுதான் சிறப்பு” என்பதே அதுவாம். அவ்வழி சினேகம், இங்கிலாந்து என வழங்கிவரும் சொற்களைச் சரியான உச்சரிப்பிற்காக ஸ்நேஹம், இங்க்லன்ட் என மாற்றுவது சிறப்பானதன்று என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

“புதிய பிறமொழிச் சொற்களையும் தமிழிற்கு ஏற்றவாறு மாற்றியமைத்து அவற்றை வழக்கத்தில் கொண்டு வரலாமே” என்று எவராவது கேள்வி கேட்பின் அதற்கு ‘இரட்டையர்’ கூறும் பதிலொன்றுண்டு. பிறமொழியறிந்தவர் அதிகமில்லாத காலத்தில் அன்னிய மொழிச் சொற்களை அப்படியே மாற்றியமைத்ததினால் பொருள் மயக்கம் ஏற்படக்காரணமில்லை; பிறமொழி கற்றவர் பலருள்ள இக்காலத்தில் அப்படியே மாற்றியமைப்பின் பல தடுமாற்றங்கள் ஏற்படும் என்பதே அதுவாகும்!

‘மாறும் இலக்கணம்’ என்ற விதத்தில் ‘இரட்டையர்’ அடுத்துக் கவனத்துக்குட்படுத்தும் விடயம் வேற்றுமையுருபுகள் தொடர்பானது. அவ்வழி பின்வரும் விடயங்கள்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றனர்:

(i) இன், அது, கண் ஆகிய மூன்று உருபுகளும் பேச்சுத் தமிழிலும் எழுத்துத் தமிழிலும் வராமையே.

“மாணவரைப் பொறுத்தவரையில் ‘அது’வும் ‘கண்’னும் முறையே சுட்டுப் பெயரும் அவயவப் பெயருமே; ‘இன்’ உருபு மாணவரைப் பொறுத்தளவில் ஆறாம் வேற்றுமையுருபு இருக்கவேண்டிய இடத்திலிருக்கின்ற (எ-டு: தம்பியின் புத்தகம், அப்பாவின் பேனை) ‘இன்’ சாரியை போலவே தோற்றமளிக்கும் வாய்ப்பே உள்ளது! (சமகாலத்தில் இவற்றைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் ‘ஐந்தனுருபு இல்லும் இன்னும்’, ‘ஆறனொருமைக்கு அதுவும் இதுவும்’, ‘பன்மைக்கு அவ்வும்’ எனக் கற்பிக்கின்றனரே தவிர அவற்றை விட்டுவிடவோ பதிலாக வழங்கும் புதிய சொல்லுருபுகளைக் கற்பிக்கவோ பெரும்பாலும் துணிவதில்லை” என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்.)

(ii) மேற்கூறியவற்றுள் ‘இல்’லும் ‘இன்’னும் இன்றைய தமிழில் முறையே ஏழாம் ஆறாம் வேற்றுமை உருபுகளாக வழங்குதல்.

(iii) ‘அது’ உருபை ஒருசிலர் வழங்கினாலும் ‘ஆது’, ‘அ’ உருபுகளைப் பண்டிதர்மாரே உபயோகிக்காமை!

(iv) ‘முன்னால்’, ‘பின்னால்’, ‘நேற்றைக்கு’, ‘இன்றைக்கு’, ‘நாளைக்கு’ என்பன போன்ற சொற்களிலுள்ள உருபுகளுக்கு இலக்கண நூலின்படி இன்று பொருள்கொள்ள முடியாத நிலை.

‘மாறும் இலக்கணம்’ தொடர்பாக தன்மை ஒருமைப் பெயர்ப்பற்றி அடுத்துக் கேள்வி எழுப்புகின்றனர். ‘நான்’ என்ற சொல்லே அவர்களது கவனத்திற்குட்பட்டுள்ளது. பழந்தமிழில் ‘நான்’ என்ற பெயரிருக்கவில்லையென்றும் பின்னர் வழக்கில் வந்துவிட்டமையால் நன்னூலில் சேர்க்கப்பட்டது என்றும் கூறிய பின்னர், நன்னூலிலும் தன்மை முன்னிலைப் பெயர்கள் இவையெனக் கூறுமிடத்தில், ‘நாங்கள்’, ‘நீங்கள்’ என்னும் பன்மைப் பெயர்கள் காட்டப்பட வில்லை என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். ‘நாங்கள்’, ‘நீங்கள்’ என்பன இலக்கணத்தில் இடம் பெறாமையால் தவறான சொற்களா? வழக்கில் வந்தமையால் புதிய இலக்கணத்தில் இவை போன்ற சொற்களும் இடம்பெற வேண்டாமா?” என்றவாறு கேள்வியையும் எழுப்பியுள்ளனர்.

இறுதியாக ‘இரட்டையர்’, “வினைச்சொற்கள்” நோக்கித் தமது கவனத்தைத் திருப்பியுள்ளனர். இவ்வடிப்படையில் பின்வரும் கருத்துக்களை முன் வைத்துள்ளனர்:

(i) ஐம்பால் மூவிடத்திற்கும் பொதுவான வினைமுற்றுக்களாக வேறு, உண்டு, இல்லை என்ற மூன்றையும் நன்னூல் குறிப்பிட்டுள்ளது. உரையாசிரியர்கள் அவற்றோடு வேண்டும், படும், தரும் என்பவற்றையும் சேர்க்கலாம் என்று காட்டியுள்ளனர். இப்போது இல்லை உண்டு என்பது போல அல்ல என்பதும் வழங்குகிறது. தவிர, ஐம்பால் மூவிடப் பொதுவினைகன்பற்றி ஆராயும் போது ‘வேண்டும்’ என்ற பொருளில் வழங்கும் ‘தேவை’ என்ற புதிய சொல்லின் உபயோகம்பற்றியும் கவனத்திற் கொள்வது அவசியமாகிறது.

(ii) வியங்கோள் வினைமுற்றில் எழுதுக அனுப்புக் வருக என்பனவற்றிற்குப் பதிலாக அதே பொருளில், எழுதவும் அனுப்பவும் வரவும் என்ற புதிய வழக்கொன்றும் ஏற்பட்டுள்ளது. இவை பெரும்பாலும் வியங்கோள் போலவே மரியாதை ஏவலில் வழங்கி வருகின்றது. இவற்றையும் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டும். (இவற்றை எழுதும் அனுப்பும் வாரும் என முன்னிலைப் பன்மை ஏவல்களின் திரிபுகள் என்று கருத முடியாது.)

(iii) காலமும் இடமும் தெளிவாகக் காட்டுகின்ற எதிர்மறை வினைகளாகிய உண்டிலன், உண்டிலை, உண்டிலேன், உண்கின்றிலன், உண்கின்றிலை, உண்கின்றிலேன் என்ற சொற்கள் இக்காலத்தில் வழக்கு வீழ்ந்துவிட்டன! இவற்றிற்குப் பதிலாக, ‘உண்ணவில்லை’ என்ற எச்சத்தொடரே வழங்குகிறது! (இவற்றை இலக்கணங் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் கவனிப்பதோ கற்பிப்பதோ இல்லை என்று கூறலாம். அவர்கள் கற்ற - கற்பிக்கின்ற இலக்கண நூல்கள் இடங்கொடாமையே இதற்குக் காரணம் போலும்.)

சுருங்கக் கூறின் ‘மாறும் இலக்கணம்’ என்ற நோக்கில் ‘இரட்டையர்கள்’ முன்வைத்த மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்கள் அனைத்தும் இலங்கையின் இன்றைய இளந்தலைமுறைத் தமிழ் ஆய்வாளர்களின் சிந்தனைக்கு விருந்தாகக்கூடியன என்பதில் ஐயத்திற்கிடமில்லை.

மேலும் இக்கட்டுரைகள், நவீன இலக்கிய வெளிப்பாட்டுக்கென்று தோற்றம் பெற்ற ‘மறுமலர்ச்சி’ என்னும் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தவை என்பது விசேஷத்துக் குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தக் காலத்திலேயே இத்தகைய இலக்கணத் தேவைப்பாட்டை உணர்ந்து செயற்பட்டமை அச்சஞ்சிகை வெளியீட்டாளர்களின் ஆளுமையைப் பறைசாற்றிநிற்கிறது என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

உசாத்துணை மூலம்: மறுமலர்ச்சி (இதழ்களின் தொகுப்பு - 1946 - 1948)

பதிப்பாசிரியர்கள்: கோப்பாய் சிவம், செல்லத்துரை சுதர்சன், சர்வானந்த பீடம், இணுவில் மேற்கு, சுன்னாகம், இலங்கை, 2016.

செய்ப்பாட்டுவினைபற்றிய கருத்துக்கள்

- சீ. செந்தில்ராஜ்

ஆசிரியர்,

மட்/ ஆரையம்பதி ம.வி, மட்டக்களப்பு.

- ❖ **ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் - இலக்கணச் சுருக்கம்:**
செய்ப்பாட்டுவினையாவது, படு விசுதி புணர்ந்த முதனிலை அடியாகத் தோன்றி, வினைமுதல் மூன்றாம் வேற்றுமையிலும் செய்ப்புபொருள் எழுவாயிலும் வரப்பெறும் வினையாம்.
- ❖ **பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை - தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம்:**
செய்ப்பாட்டுவினையாவது, படு விசுதி புணர்ந்த முதனிலை அடியாகத் தோன்றி, வினைமுதல் மூன்றாம் வேற்றுமையிலும் செய்ப்புபொருள் எழுவாயிலும் வரப்பெறும் வினையாம்.
- ❖ **கலாநிதி அ.சண்முகதாஸ் - தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள்:**
செய்வினை செய்ப்பாட்டுவினையாக மாற்றமடையும்போது செய்வினையின் எழுவாய் மூன்றாம் வேற்றுமைக் கருவிப் பொருளுணர்த்தும் உருபேற்ற வடிவமாக மாற்றமடைய, செய்வினையின் செய்ப்புபொருள் எழுவாயாக மாற்றமடைகிறது. இந்த வகையிலே செய்வினை - செய்ப்பாட்டுவினை வேறுபாடு சொற்றொடர் அமைப்பிலே மாற்றத்தினை ஏற்படுத்துவதாயுள்ளது.
- ❖ **பண்டிதர் க. நாகலிங்கம் - செந்தமிழ் இலக்கண விளக்கம்:**
செய்ப்பட்ட பொருள், வினைமுதலாதலால் அது முக்கியத்துவம் பெற்றுச் செய்ப்பட்ட வினையாதலால் அது செய்ப்பாட்டுவினையாயிற்று என்பதும் பொருந்தும்.
- ❖ **வித்துவான் கலாநிதி க. சொக்கலிங்கம் - தமிழ் இலக்கணத் தெளிவு:**
எழுவாய்க் கருத்தா வருமிடத்திலே மூன்றாம் வேற்றுமைக் கருத்தா அமையச் செய்ப்புபொருள் எழுவாயாகி அது பயனிலையாகப் பெறும் வினை செய்ப்பாட்டுவினை எனப்படும்.
- ❖ **பண்டிதர் சு. வேலுப்பிள்ளை - அடிப்படை இலக்கணம்:**
செய்ப்புபொருளின் வினை செய்ப்பாட்டுவினை; செயலைப்பட்ட பொருளின் வினை.
- ❖ **கலாநிதி எம். ஏ. நு.:மான் - அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்:**
செய்ப்புபொருளை எழுவாயாகக் கொள்ளும் வினை செய்ப்பாட்டுவினை எனலாம். செய்ப்புபொருள் குன்றாவினைகளே செய்ப்பாட்டுவினைகளாக அமையும்.
- ❖ **தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் - தரம் 9:**
எழுவாயைக் கருத்தாவாகக் கொள்ளும் வினைகளைச் செய்வினை என்றும் செய்ப்புபொருளை எழுவாயாகக் கொள்ளும் வினைகளைச் செய்ப்பாட்டுவினை என்றும் அழைப்பர்.
- ❖ **தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் - தரம் 11:**
ஒரு வாக்கியத்தில் செய்ப்புபொருளை எழுவாயாகக் கொள்ளும் வினை செய்ப்பாட்டுவினை எனப்படும். செய்ப்புபொருள் குன்றா வினைகளே இவ்வாறு அமையும்.

வினைச் சொல் - காலம் உணர்த்துதல் - சுருக்கப் பார்வை -

கலாநிதி ஹனிபா இஸ்மாயில்

சொற்களை அவற்றின் தொழிற்பாட்டின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்துகின்ற போது அவற்றுள் வினைச் சொற்கள் தனித்துவமான சிறப்புக்களை உடையன. அத்தகைய சிறப்புக்களுள் 'காலம் உணர்த்துதல்' தொடர்பில் இக்கட்டுரை கவனம் செலுத்துகின்றது.

“வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொளாது
நினையுங் காலை காலமொடு தோன்றும்”

என்கிறது தொல்காப்பியம். காலத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் தெரிநிலை வினை, குறிப்பு வினை எனும் வகைப்பாட்டை அமைக்கிறது நன்னூல்.

தெரிநிலை வினையானது செய்பவன், கருவி, நிலம், செயல், காலம், செய்பொருள் ஆகிய ஆறு பொருள்களையும் தரும். காலத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டுவது இதன் சிறப்பியல்பு. இவ்வாறு காலத்தைக் காட்டுவதற்குப் பெரும்பான்மையாக இடைநிலைகளும் சிறுபான்மையாகப் பகுதி, விசுதிகளும் துணைசெய்யும். த், ட், ற், இன், ன், இ என்பன இறந்த காலத்தையும் கின்று, கிறு நிகழ்காலத்தையும் ப், வ் எதிர்காலத்தையும் உணர்த்திவருவதைத் தற்கால மொழிவழக்கிலும் காணலாம்.

ப், வ் - ஆகிய இடைநிலைகள் சொல்லில் அமையும் விதத்தில் அவற்றை வல்வினை, மெல்வினை, இடைவினை எனும் அமைப்பில் தற்கால மொழியியலாளர் கருதுவர். அவ்வகையில் பகர (ப்) இடைநிலை இரட்டிப்பாக அமையும் சொற்கள் (படிப்பார், பார்ப்பார், அடிப்பார்) வல்வினைகள் எனப்படுகின்றன. மெல்லினத்தை அடுத்து பகர (ப்) இடைநிலை அமையும் சொற்கள் (காண்பார், உண்பார்) மெல்வினைகள் எனவும் இடையினத்தை அடுத்து வகர (வ்) இடைநிலை அமையும் சொற்கள் (செய்வார், சொல்வார், அழுவார்) இடைவினைகள் எனவும் கூறப்படுகின்றன.

தற்காலத்தில் விசுதிகளால் காலம் உணர்த்தும் முறையும் அரிதாகிவிட்டதை அவதானிக்க முடியும். எனினும் 'உம்' என்னும் விசுதி எதிர்காலத்தை உணர்த்தி வருவதைக் காணலாம். (வரும், உண்ணும்) கு, டு, று எனும் உயிர்மெய்களை இறுதியில் கொண்டவை, பகுதியால் காலம்காட்டுபவை (புக்கான், விட்டான், பெற்றான்) என அமையும்.

தெரிநிலை வினைச் சொற்களே வினையின் இயல்பாகிய காலத்தை வெளிப்படுத்திவருவதைக் குறிப்பிடமுடிகின்ற அதேவேளை பழந்தமிழ் இலக்கண மரபில் குறிப்பு வினைபற்றிய விதிகளும் விளக்கப்பட்டுள்ளதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. குறிப்பு வினை - காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டும் இயல்புடையது. செய்பவன் முதலாகவுள்ள ஆறினுள் செய்பவன் மட்டும் வெளிப்பட நிற்பது குறிப்புவினை என நன்னூல் கூறும். பெயரடி + ஈறு / விசுதி என்ற அமைப்பினை உடையதாகும்.

நல்லன், கரியன், இனியன் என்றவாறு அமைபவை தற்காலத்தில் வினைச் சொற்களாகக் கருதப்படுவதில்லை. பெயர்த்தன்மைப்பட்டுப் பெயர்ப் பயனிலைகளாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவை முறையே நல்லவன், கரியவன், இனியவன் என அமைவதைக் காணமுடிகிறது. இவற்றைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர் எனக் கூறப்படுவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

குறிப்பு வினைப் பயன்பாடு தற்காலத் தமிழில் அவசியமில்லை என, கலாநிதி எம்.ஏ. நு.:மான் கூறுவார். “பழந் தமிழில் குறிப்பு வினை என்ற பாகுபாடு அவசியமாகும். தற்காலத் தமிழில் அவசியமில்லை. யாழ்ப்பாணத்தான், மட்டக்களப்பான், இலங்கையன், இந்தியன் போன்ற சொற்களைத் தற்கால மொழிப்பாடநூல்கள் சிலவற்றில் குறிப்பு வினை என்றும் எழுதியிருக்கின்றனர். இவை பெயர்ச் சொற்களே. ஆக்கப்பெயர் என்னும் பிரிவுள் இவற்றை அடக்கவேண்டும்.” (அடிப்படைத்தமிழ் இலக்கணம், 1999:89)

க. பொ. த (உயர் தரம்) - தமிழ்

□ அன்புள்ள மாணவர்களே,

எல்லா வினாக்களுக்கும் விடையளியுங்கள். 1-20 வரையுள்ள வினாக்களுள் ஒரு வினா ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விடைகளைக் கொண்டுள்ளது. அவ்வினாவின் இலக்கம், அவ்வினாவின் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விடைகள் ஆகியவற்றை மட்டும் இச்சஞ்சிகையின் முகவரிக்கு 10.06.2023க்கு முன்னர் கிடைக்கக்கூடியவாறு அனுப்பிவைப்பீர்கள். முதல் மூவருக்குத் தக்க பரிசில் வழங்கப்படும். பாடசாலையின் பெயரையும் குறிப்பிடுக.(ஆ-ர்)

1. எல்லா வினாக்களுக்கும் விடை தருக.

ஒவ்வொரு கூற்றுக்கும் கீழே ஐந்து விடைகள் தரப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மிகப் பொருத்தமான விடையைத் தெரிந்து, அதன் இலக்கத்தை அடைப்புக்குறிக்குள் எழுதுக.

1.1 பின்வருவனவற்றுள் கடையண்ண மூக்கொலி

(1) ங் (2) ம் (3) ன் (4) க் (5) ஞ் (.....)

1.2 பின்வருவனவற்றுள் வருடொலி

(1) ஆ (2) ர் (3) ற் (4) ற (5) ச் (.....)

1.3 பின்வருவனவற்றுள் ஈகரம் வேறுபட்டு ஒலிக்கும் சொல்

(1) மீட்டல் (2) வீழ்ச்சி (3) தீட்சை (4) வீண் (5) சீப்பு (.....)

1.4 பின்வருவனவற்றுள் அரை மாத்திரை பெறும் உகரம்

(1) வளவு (2) வாயு (3) வரகு (4) வலு (5) தெரு (.....)

1.5 பின்வருவனவற்றுள் ஒற்றளபெடை அல்லாதது

(1) தரம்ம் (2) அஃது (3) மஞ்சுக (4) கணக்க்கு (5) அம்ம் (.....)

1.6 'மரத்துக்கு' என்பதன் சரியான பிரிப்பு

(1) மரத் + துக்கு (2) மரத் + துக் + கு (3) மரத்துக் + கு
(4) மரம் + அத்து + கு (5) மரம் + த்து + கு

1.7 பின்வருவனவற்றுள் குற்றியலுகரப் புணர்ச்சி

(1) உணவாக (2) வலுவான (3) கறுப்பாக (4) பலமாக (5) உரமாக (.....)

1.8 பின்வருவனவற்றுள் இயல்பு புணர்ச்சி

(1) வலுவான (2) மணலாக (3) மண்ணால் (4) வேயென (5) ஆட்டம் (.....)

1.9 பின்வருவனவற்றுள் பெயரடியாகப் பிறந்த ஆக்கப்பெயர்

(1) பொருளியல் (2) பாடுதல் (3) ஓட்டம் (4) வந்தேன் (5) கனவு (.....)

1.10 பின்வருவனவற்றுள் மாற்றுப் பெயர் அல்லாதது

(1) தான் (2) தாம் (3) சில (4) எவராவது (5) வாழ்க (.....)

1.11 பின்வருவனவற்றுள் செயப்படுபொருள் குன்றாதவினை வாக்கியம்

(1) கண்ணன் இயல்பாக வாழ்கிறான். (2) அவர் நாளை மட்டக்களப்புக்குப் போகிறார்.
(3) அவன் இப்போது கவிதை எழுதுகிறான். (4) காகம் கரைந்தது.

- (5) அவன் ஏன் வந்தான்? (.....)
- 1.12 பின்வருவனவற்றுள் விளி வேற்றுமை அல்லாதது
 (1) நங்காய் (2) அண்ணன் (3) கண்ணே (4) கவிஞர்கள் (5) நாராய் (.....)
- 1.13 கவிஞர் குணரெத்தினம் என்பது
 (1) பண்புத் தொகை (2) உம்மைத் தொகை (3) வினைத் தொகை
 (4) வேற்றுமைத் தொகை (5) இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை (.....)
- 1.14 பின்வருவனவற்றுள் வினையெச்சங்கள் கொண்ட தொகுதி
 (1) வர, போக (2) நடக்க, போன (3) பெரிய, நிற்க
 (4) சிரித்தால், விழுந்ததால் (5) ஓடி, மாடி (.....)
- 1.15 பின்வருவனவற்றுள் வினையடை
 (1) விரைவாக (2) இனிமையான (3) பெரிய (4) அழகுள்ள (5) பச்சை (.....)
- 1.16 பின்வருவனவற்றுள் 'செய்து' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்
 (1) நடந்த (2) கேட்டு (3) பறந்தால் (4) வாழ்த்து (5) காணின் (.....)
- 1.17 திடக்குறிப்பின்மைப் பொருளுணர்த்தும் இடைச் சொல்
 (1) இனி (2) உம் (3) ஓ (4) தான் (5) ஏ (.....)
- 1.18 பின்வருவனவற்றுள் தன்வினை
 (1) ஓட்டினான் (2) காட்டினான் (3) வீழ்த்தினான் (4) பாய்ச்சினான் (5) ஏறினான் (.....)
- 1.19 பின்வருவனவற்றுள் 'ஆனால்' இணைப்பு, பொருத்தமாக அமையாத தொடர்
 (1) நல்ல கருத்துக்கள் கொண்ட ஆனால் எல்லோராலும் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத புத்தகமாகும்.
 (2) மழை நன்றாகப் பெய்ததுதான்; ஆனால் வெள்ளம் ஏற்படவில்லை.
 (3) அது சிறப்பாக விளையாடக்கூடிய அணி; ஆனாலும் போட்டியில் வெற்றியீட்டவில்லை.
 (4) அனுமதி அட்டை வந்துவிட்டது; ஆனால் பரீட்சை நடக்கும்
 (5) கட்டுரையை எழுதுவேன்; ஆனால் கவிதையை எழுதமாட்டேன். (.....)
- 1.20 நிரப்பித் தொடராலும் கலப்பு வாக்கியம் அமையும் என்பதை உணர்ந்துகொண்டார். இது
 (1) எழுவாய் அற்ற வாக்கியமாகும். (2) செயப்படுபொருளற்ற வாக்கியமாகும்.
 (3) வெளிப்படை எழுவாய் கொண்ட வாக்கியமாகும். (4) தனி அல்லது கூட்டு வாக்கியமாகும்.
 (5) தோன்றா எழுவாய் கொண்ட வாக்கியமாகும். (.....)

சென்ற இதழில் இடம்பெற்ற வினாக்களுக்கான விடை:

1.1 - (3), 1.2 - (4), 1.3 - (5), 1.4 - (1), 1.5 - (2), 1.6 - (3), 1.7 - (1), 1.8 - (4), 1.9 - (2), 1.10 - (4),
 1.11 - (5), 1.12 - (3), 1.13 - (1), 1.14 - (1), (5), 1.15 - (2), 1.16 - (1), 1.17 - (3), 1.18 - (4), 1.19 - (2), (4), 1.20 - (5).

போட்டிக்கான விடை: 1.14 - (1), (5), 1.19 - (2), (4).

குறிப்பு: அறிவுறுத்தலுக்கமைய விடையை எழுதி அனுப்புங்கள்.

சென்ற இதழில் இப்பகுதியில் இடம்பெற்ற வினாக்களுக்கான விடையை ஒருவர் மட்டுமே அனுப்பியுள்ளார். ஆனால் அவர்க்கு வெற்றி கிட்டவில்லை. இருப்பினும் அவர் முயற்சி எடுத்தமைக்காக அவரை 'இலக்கணம்' சஞ்சிகை பாராட்டுகிறது.

பாராட்டுப் பெறுபவர்:

செல்வி சிவபாதநாயகம் கிதுஷாயினி

மட்கல்/ வந்தாறுமூலை மத்திய மகா வித்தியாலயம், சித்தாண்டி, மட்டக்களப்பு.

வாசகர் கருத்தும் வெளியீட்டுப் புகைப்படங்களும்

தங்களின் பயன்மிகு தொழிற்பாடு தொடர வாழ்த்துக்கள்.

◆ பேராசிரியர் சபா. ஜெயராஜா, கொழும்பு.

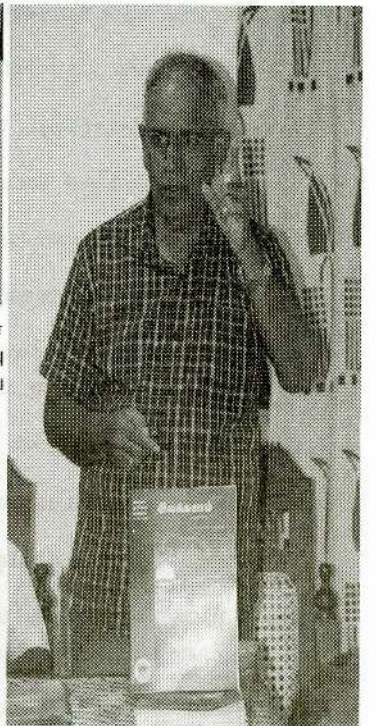
“கற்றல், கற்பித்தல் செயற்பாடுகளில் குறிப்பாக உயர்வகுப்புக்களில் தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்கும் மாணவர்களில் பலர் ஓரளவு சிரமத்தை எதிர்கொள்கின்றனர் எனக் கூறப்படுகின்றது. இதனால் கலைப் பிரிவில் கற்கும் மாணவர்கள் தமிழைத் தவிர்த்து ஏனைய பாடங்களைத் தெரிவுசெய்யும் நிலையும் உள்ளது. இந்நிலையைத் தவிர்த்து, தமிழை விரும்பிக் கற்க மாணவர்களைத் தூண்டும் நன்னோக்குடன் வெளிவரும் இச்சஞ்சிகை தமிழ் கற்றல், கற்பித்தலைப் பெரிதும் இலகுபடுத்தும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

◆ பேராசிரியர் தை. தனராஜ், கொழும்பு.

அண்மைக் காலமாகப் புத்தக வாசிப்புக்கள் இளந்தலைமுறையினரிடத்தே குன்றிக் காணப்படுவது வருத்தத்துக்குரியது. போதிய இலக்கண அறிவை வாசித்தலினூடாகப் பெற்று, மொழி மேம்பாட்டை ஏற்படுத்திக்கொள்வது மாணவர்களுக்கு அவசியமானது. 22.01.2023இல் வெளிவந்த ‘இலக்கணம்’ எனும் காலாண்டுச் சஞ்சிகை இதற்கு உதவும் விதத்தில் அமையும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. மிகுந்த சவால்களுக்கு மத்தியிலும் தற்போது நிலவும் பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கு முகங்கொடுத்துத் தற்றுணிவுடனும் அர்ப்பணிப்புடனும் இச்சஞ்சிகையை வெளியிடுபவரும் இலக்கணக் கல்வியில் அக்கறைகொண்டவருமான திரு.த.யுவராஜன் அவர்களுக்குப் பாராட்டுக்கள்; தொடர்ந்து இச்சஞ்சிகையை வெளியிட வாழ்த்துக்கள்.

◆ வை.செகராஜசிங்கம், ஓய்வுநிலை சிரேஷ்ட முகாமையாளர் / பிரதேச முகாமையாளர், இலங்கை வங்கி, மட்டக்களப்பு.

சஞ்சிகை ஆசிரியரின் இல்லத்தில் இடம்பெற்ற ‘இலக்கணம்’ சஞ்சிகை வெளியீட்டின் போது...

முதற்பிரதியை, பிரதம அதிதியாய்க் கலந்துகொண்ட பேராசிரியர் செ.யோகராஜா அவர்களிடமிருந்து முன்னாள் அதிபர் (அமரர்) ஐ. சாரங்கபாணியின் பாரியார் திருமதி. மகேஸ்வரி சாரங்கபாணி பெற்றுக்கொள்ளும் போது...

பிரதியொன்றினை, பேராசிரியர் செ.யோகராஜா அவர்களிடமிருந்து திரு.க.குணரெட்டினம் (ஓய்வு பெற்ற உ.க.ப. (தமிழ்) பெற்றுக்கொள்ளும் போது...

கலந்துகொண்டோரில் ஒருபகுதியினர்...

கல்குடா கல்வி வலய ஆசிரிய வளவாளர் திரு.எ.த.ஜெயரஞ்சித் உரையாற்றும் போது...

சஞ்சிகை ஆசிரியர் த. யுவராஜன் அவர்கள் உரையாற்றும் போது...

மாணவர்களே!

வாசியுங்கள் - பயன்பெறுங்கள்

விழி

உங்களுக்கானது.

◆ விலை 70.00

◆ தரம் 10, 11க்குரியது

◆ மாதாந்தம் வெளிவருவது

◆ அபிராமி வெளியீடு

◆ ஆசிரியர், விழி, 515/161,

திருமலை வீதி, மட்டக்களப்பு.

◆ 0714496681

கற்க மறுப்பதை ஒழி
கற்பதே நமக்கு வழி
அதற்கு உதவும்
இந்த விழி

